

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

YURTULUŞ

AVDİM

1
MAYIS
İŞÇİ BAYRAĞI

ADAR SAVAŞ...
SİYARINI

KÖ
M KÜLTÜR DERNEĞİ

SINIFININ MÜCADELE
TARİHİNDEKİ OLAYLARI
GÖZARDI EDEN İŞÇİ
SINIF BİLİNCİNİ
SAHIP OLAMAZ

1
MAYIS
İŞÇİ BAYRAĞI

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimiz üzerinde yoğunlaşan baskılar dergi - nin çalışmalarını bir süre aksattı. Bundan sonra bu tür aksaklıkların olmaması için elimizden geleni yapacağız.

Abonelerimizden, dergilerin ellerine geçmediğine dair haberler geliyor. Bu durumda olan abonelerimizin en kısa sürede haber vermesini diliyoruz.

7. sayının hazırlanmasında çeşitli hatalar oldu. Bunların içinde en önemlisi, şehit devrimci kardeşlerimizin arasına Zühtü Pehlivanlı, Zeki Yılmaz gibi devrimci ve ilerici niteliği olmayan kişilerin de adları karışmıştır. Bunlara ek olarak İlker Akman'ın ismi İlker Yıldırım olarak yazılmıştır. Ayrıca, resminin içinde ismi yazılı olmayan devrimci kardeşimizin ismi Ali Kayahan'dır. Dizgi sırasında düğümü için eksik çıkmıştır. Bu hatalar şehit devrimcilerin isimlerini araştıran arkadaşlarımızın gereken ciddiyeti göstermelerinden doğmuştur. Düzeltir, özür dileriz.

Bu sayıda, devam edeceğimiz "Federasyon"la ilgili yazımızı teknik nedenler sonucu yayınlamıyoruz. Gelecek sayıda yayınlayacağız.

DEVRİMCİ GENÇLİK

DGM Savcısı, Taner Akçam Hakkında 500 Seneyi Aşkın Hapis Cezası İstedi.

Sorumlu yazışmaları müdürümüzün davasının görüşülmesine 13 Mayıs günü başlandı.

DGM Savcısı, arkadaşımız hakkında 500 seneyi aşkın hapis cezası istedi. Taner Akçam, dergimizin 1,2,5 ve 6. sayılarında; 14 kere 142, 49 kere 159. maddeyi ve daha sayısız kere diğer ceza maddelerini ihlal etmekle suçlanıyor. Şu pasaj iddianame hakkında bizlere bilgi vermeye yetecektir:

"İTBP'de polislerin okulumuzu işgal etmesini protesto ederiz cümlesiyle polise hakaret edilmiştir. Polis okulu işgal etmez. TCK 159. maddede vb." "Polis arkadaşlarımıza ateş açtı" sözünü polise hakaret edilmiştir. Polis yalnız görevini yapar vb.

İşte bu neviden suçlar işlediği söylenen Taner Akçam arkadaşımız sorgusunda "faşizme karşı mücadelelen bir suç değil bir görev olduğuna" inandığını söylemiştir.

DGM'si, arkadaşımızın avukatının dava konusu yazıların bilirkişiye incelenmesi isteğini reddetti. Davanın ilk duruşmasında savcı esas hakkında mütalaasını da okuyarak arkadaşımıza 500 seneyi aşkın cezanın verilmesi isteğini tekrarladı.

Neredeyse, bir celsede davanın sonuçlandırılması gibi bir durum meydana geldi. Ama Taner Akçam savunması için mehil istedi. Bu nedenle dava 9 HAZİRAN'a kaldı.

BÜTÜN DEVRİMCİ VE GERÇEK DEMOKRATLARI ARKADAŞIMIZ ŞAHSINDA ÖZGÜRLÜKLERE, DEMOKRATİK HAKLARA VE DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNE YÖNELTİLEN ANTI-DEMOKRATİK BASKILARA KARŞI ÇIKMAYA, BASKIYA UĞRAYAN TÜM DEVRİMCİLERE ARKA ÇIKMAYA VE DAYANIŞMAYA ÇAĞIRIRIZ.

ANTAKYA LİSESİNE FAŞİST SALDIRILAR.

28/3/1976 pazartesi günü Antakya Lisesi pansiyonunda Faşist soldırlar kendini bir daha göstermiştir. Halkımızın Faşist yönetime karşı yükselen mücadelesinden korkan iktidar yöneticilerinin azgın köpekleri, Halkımıza ve Devrimci gençlere karşı olan saldırılarını yoğunlaştırmışlardır. İçinde bulunduğumuz bu günlerde iktidar ne yapacağını bilmemekte, Halkımızın yükselen mücadelesi karşısında günden güne gerilemekte ve kendi bakiğine gümölmektedir.

Ezilen Halklar Emperyalizme her gün ağır darbeler vermekte Halkların kobaran mücadelesi Sosyalizmin gelişini müjdelmektedir. Günümüz iktidarı gerilediğinin farkında olmakta ve faşizan baskılarını artırmaktadır.

Pazartesi günü Ülkü Ocaklarından gelen azgın itler zinciri ve sopalarla pansiyondaki Devrimci Öğrenciler üzerine saldırmışlardır. Tasmalı köpeklerin bu saldırısı karşısında yiğitçe kendini koruyan Devrimci Öğrenciler Ülkü Ocaklı itleri içerde dövmüşlerdir. Olay yerine gelen polisten kuvvet olarak dışarıya çıkarılan Devrimci Öğrenciler polis ve faşistlere karşı kendilerini korumaya çalışmışlardır. Mütalada olan öğrenciler polis tarafından karakola çekilmiş, daha sonra pansiyon müdürü Hakkı Karagözüoğlu öğrencilerin bir yıl okul ve pansiyon haklarını ellerinden almış, o gün yatakları ile birlikte 27 öğrenci dışarıda geçemişlerdir. Karakola çekilen öğrencilerin hepsinin saçları sifra vurulmuş ve işkenceye tutulmuştur. Bayılınca kadar ayaklarına sopalarla vurulan öğrenciler polisleri sırtlarında taşımışlardır.

Hakim sınıfların yıldırma politikaları ne kadar artarsa artırsın devrimci mücadelemiz sürecektir. Oynamak istenen oyunları başlarına yıkacağız.

KAHROLSUN OLİGARŞİ
KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZ
YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK MÜCADELEMİZ

Antakya Lisesi Pansiyon Öğrencileri

"ALPAGUT OLAYI" DÜZCE'DE YASAKLANDI.

Ülkemizde şiddetlenen faşist baskıların bir açık belirtisi de şehrimizde kendisini göstermiştir. Dört demokratik kuruluş (Düzce Demokratik Kültür Derneği, TÖB-DER, TUS-DER ve Öğr. Der.) olarak ortaklaşa oynamak istediğimiz, Dostlar Tiyatrosunun Alpagut Olayı adlı oyunu Düzce Kaymakamı tarafından yasaklanmıştır.

Gerçekce olarak Düzce'de polis teşkilatının güçsüz olduğu ve gerekli tedbirlerin alınmayacağı gösterildi. Kendilerine ikibin biletin tümünün satıldığı ve herhangi bir olayın çıkamayacağı bildirildi. Bu-

ün girişimlerimiz sonuç vermedi. İlçe idare teşkilatı kendilerine yukardan baskı yapıldığı ve bu yüzden kesin olarak izin veremeyeceklerini açıkladılar.

Daha sonra Vali'ye olan müracaatlarımızda Düzce Kaymakamının kararını onayladığını ve birşey yapmayacağını bildirdi.

Bu tür faşist baskıları şiddetle protesto eder, halkımızın Devrimci mücadelesinde kendimize düşen görevleri yerine getireceğimizi kamu oyuna duyururuz.

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ

Düzce Demokratik Kültür Derneği
Düzce TUS-DER Düzce ÖGR-DER Düzce TÖB-DER

Hattıpe Üniversitesinde okuyorum. Faşist komandoların Oluk yapıp baskılarını - Zühtü'nün yönetimine ara verdiğinden, Kendi memleketini olan KARAKÖZÜ'NE gittiğinde benim cabamda. Devrimci Gençlik dergisini gören polisler bu bir ay yakalamış gibi baskıya saldırdılar. Dergiye bu günün baskıya saldırdılar, kimler okuyubunu. Öbüdüğüne göre gittiği gibi kurmuşsunuz. Kimlerle beraberiniz. Sektinde satışta sular sorarak beni ve beraberimdeki arkadaşım olan Süleyman Altay ile beraber Karaközü'ye götürdüler. Orada da bir laboratuvar kurulum oldu. Yunus Altayın oğnu baskın yaparken Zorla kapını açarak onu ve onu arkadaşları olan Erkin Han'ı da zorlayarak Karaközü'ye götürdüler. O anda kapıyı içeri giren Polisten bir "Taner Tübu konusuna, diğer arkadaşlarımızı önce gülerlikle dövdüler ve bu dergi ile ilgili üye edulluklarını doğrulamak için kendilerine ifade vermeye zorladılar. İstedikleri gibi arkadaşlarımızı dövdükten sonra onları yama alıp beni aralarına alırlar." Demek ki bu dergiye Antakya'da okuyup Devrimciği

teriminde, sende bu fitri olayları asılatarak, dijen polis "Solcuların kütünü getiririz" ni istiyorsunuz bu yüzden, deyiş beni falaka usulu yatırarak ayakkabı ve cırlarını çıkardılar. Çoş. tetme, yumruk, ağaç sopa ve küfürlerle dövmeğe başladılar. Farka dövüşlerinden kan dolmasını sağlamak için suçlamaya geçirdiler. Uahşi bir şekilde dövme ve sövmeler devam ederken gineş bu derişye. Uygunsin? Sahibi kim? Kapak taki resimler kimindir? Şeklinde sorunlar soruldu. Bu istenceleri yapmaya gerek yoktu ama onlar okuyup u tansın. Yaptıkları neye çıkmasını diye u tansın. abam üzeri bir Savcılığa gönderiler. Cırada tabii ki sar kost bırakıldık. Öbül. dögümüze dair Hükümet tabii raporu elimizde bulunmaktadır.

Ali Haydar Özcan

ELAZİĞ

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI **DEVRİMCİ GENÇLİK**

15 günde bir çıkar SIYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI :

YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI : Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA

BASKI : D A I L Y - N E W S, Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-12MTR

revizyonizm karşı mücadele ve 'SOSYAL EMPERYALİZM' teorileri

REVIZYONİZME KARŞI MÜCADELE.

Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir iktidar iş başındadır. Bu durum dünya proleter hareketlerinin önüne çok önemli sorunlar sergilemektedir. Bu sorunlar en başta işçi sınıfı mücadelelerinin uluslararası niteliğinden gelmektedir. Uzun yıllar uluslararası işçi sınıfı hareketinin öncüsü rolünü oynayan ve tüm dünya emekçilerince öyle görülen Sovyetler Birliği'nin sürdürdüğü revizyonist politikalar uluslararası düzeyde revizyonizmin etkinliği için önemli bir maddi güç oluşturmaktadır. Bu olay dünya devriminin bugün önünde duran en büyük engeldir. Bu olayın devrimi açısından dan önemi büyüktür. Ülkemizde işçi sınıfı hareketi bugüne kadar burjuva ideolojisinin etkinliğinden esas olarak kurtulabilmiş değildir. İşçi sınıfı hareketi ya da genel olarak devrimci hareketin sağlanmaması-leninist bir temele oturtulması, mümkün olmamıştır. İşçi sınıfı kendiliğinden devrimci bilince sahip değildir. Ona devrimci bilinç dışardan verilir. Genel olarak bütün toplum kesimleri gibi işçi sınıfı da burjuva toplumlarında burjuva ideolojisinin etkinliği altındadır. Ülkemiz devrimci hareketinin en önemli aşamalarından bir tanesi de işçi sınıfı içinde başlangıçta daima etkin olan burjuva ideolojisine karşı işçi sınıfı ideolojisini hakim kılmak mücadelesidir.

İşte bu durum, işçi sınıfının esas olarak burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtulamamış bulunması, ülkemizde revizyonizmin ve reformizmin etkinliğinin temel sebeplerinden biridir.

Bugün Ülkemiz devriminin önündeki önemli sorunlardan bir tanesi bu durumun giderilmesi, işçi ve emekçi yığınlarının burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtarılmasıdır. Böyle bir görev, işçi yığınlarının sınıf olarak burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtarılması görevi, devrimci hareket içindeki burjuva ideolojisinin etki ve kalıntılarının temizlenmesinden ayrı birşey değildir. Bir bütün halinde söylersek, devrimci hareketin işçi ve emekçi yığınlarının burjuva ideolojisinin ve revizyonizmin etkinliğinden kurtarılması; işte Ülkemiz devriminin önünde duran önemli sorunlardan bir tanesi budur. Uluslararası revizyonizmin ülkemizdeki sol hareket içindeki revizyonist eğilimlere güç vermesi olgusu, bir başka ve daha tam bir ifadeyle ülkemizde revizyonizmin işçi sınıfı hareketi içinde burjuva ideolojisinin etkinliğinin henüz esas olarak giderilememiş olması durumundan olduğu kadar uluslararası revizyonizmin desteğinden de kaynaklanıyor olması bugün ülkemizdeki revizyonizme karşı mücadelede devrimcilerin gözünde bulundurmaları gereken önemli bir durumdur.

Bu bakımdan daima esas belirleyicileri olan çalışma tarzı, örgüt anlayışı ve devrim anlayışı gibi konular yanında uluslararası revizyonizme karşı tavır konusu da bugün Ülkemiz devriminin ve devrimci hareketimizin çözüme ulaştırılması gereken önemli bir sorundur.

ULUSLARARASI REVIZYONİST ÇİZGİ.

Yirmi yıldır Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir iktidarın hüküm sürmekte olmasının bugün yaratmış sonuçları öyle özetleyebiliriz: Revizyonizm işte sosyalizmi uygulamamaktadır. Aksini düşünmek de zaten imkansızdır. Sovyetler Birliği'nde, revizyonist uygulamalarla sosyalizm yolundan sapılmıştır. İş uygulamaları açısından revizyonist politikaları maddi teşviklerin artırılması, pazar ve piyasa öğelerinin güçlendirilmesi, toplumdaki farklılıkların azaltılarak sınıfsız topluma doğru gelişme yerine imtiyaz ve farklılıkların artırılması suretiyle tabakalaşmaların yaratılması olarak sayabiliriz.

Yine revizyonizm dış politikada proleter enternasyonalizmini uygulamaz. Bunun da aksini düşünmek ve beklemek mümkün değildir. Bugün Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist iktidarın kapitalist-emperyalist ülkelerle olan ilişkileri ve diğer geri bırakılmış ülkelerle olan ilişkileri incelendiği zaman bu durumu görmek zor değildir.

Gerek emperyalist-kapitalist ülkelerle olan ilişkilerine hakim olan, gerekse sömürge-yarı sömürge ülkelerle ve diğer sosyalist ülkelerle olan ilişkilerine hakim olan esas, proleter enternasyonalizmi değildir. Bütün bu ilişkilerinde önemli ölçüde milliyetçi eğilimler taşımaktadır. Bu yüzden Sovyetler Birliği'nin bir bütün olarak güttüğü dünya politikası tutarsız, çelişiktir ve savunulabilir bir politika olmaktan çok uzaktır. Seylan, Ortadoğu ve Hindistan örnekleri bize bu konuda çarpıcı dersler verecek niteliktedir. (Bu politikaların etraflı bir incelemesi şimdilik konumuz dışında kalıyor)

Sovyetler Birliği'nde bu politikaları uygulamakta olan revizyonizmin ise komünizmin-sınıfsız toplumun kurulduğu gerekçesiyle proletarya diktatörlüğü ve proleter partisine gerek kalmadığı, halkın devleti ve halkın partisi-barışçıl geçiş teorileriyle işe başlamış olması dikkati çekici bir noktadır.

Sovyet revizyonizmi teori planında bugün artık bir dünya savaşını önlemenin merkezi görev olduğu tesbitinden kalkılarak proletaryanın sınıf mücadelesi anlayışını basit ve kaba bir evrim anlayışına indirgenmiştir. Barış-demokrasi-sosyal ilerleme, ileri demokrasi, daha ileri demokrasi safasatları Sovyetler revizyonizminin marksizmin sınıf mücadelesi anlayışı temelinden en çok uzaklaştığı noktaları vurgulamaktadır.

"SOSYAL EMPERYALİZM" TEORİLERİ.

Bu gerçeklerden kalkılarak Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist demek, Sovyetler'in kapitalizme geri döndüğünü ileri sürmek mümkün müdür? Bilindiği gibi bugün dünyada Sovyetler'e karşı kamp içinde yer alan görüşler bu iddia etrafında kümelenmektedir. ÇKP tarafından temsil edilen görüşlere göre revizyonizmin iktidara geçmesiyle proletarya diktatörlüğünün yerini burjuva diktatörlüğü almış, kapitalizm yukarıdan aşağı yeniden inşa edilerek sosyalist Sovyetler Birliği sosyal emperyalist bir ülke haline dönüşmüştür. Biz bu şekilde özetleyebileceğimiz görüşlerin Sovyetler Birliği'ndeki olguyu doğru bir şekilde açıklayamadığı kanaatindeyiz.

Herşeyden önce şunu belirtmeliyiz ki, bu iddialara dayanan "sosyal emperyalizm" teorileri-taşdıkları birçok hatalı değerlendirmenin yanında- dünya devrimci hareketi açısından çok önemli bir sorun hakkındaki iddiaları ajitatif sloganlar düzeyini aşmayan bir biçimde ele almaktadır. Hepsini ispat edilmesi -kanıtlanması gereken iddialar ard arda eklenerek ajitasyon sloganlarıyla desteklenmektedir. Bu konuyla ilgili kaynaklar iddiaların sayısız tekrardan ibaret gibidir. İnsan bu kadar kuvvetle tekrarlanan "iddiaların" bir yerde bilimsel bir tarzda ispatlanmış şeyler olduğu kanısına kapılmaktadır. Ama kaynaklar bununla ele alınca görülür ki, bu kadar kuvvetle tekrarlanan iddiaların doğruluğunun kuvvetle tekrarlanmasından başka bir kanıtını bulmak mümkün değildir.

Bizdeki "sosyal emperyalizm" teorilerinin bu konuda yazdıkları da Peking Review gibi uluslararası "ML hareket" yayın organlarındaki makalelerin hemen hemen aynen ve sayısız kere tekrarından ibarettir.

Bugün Sovyetler Birliği'ndeki ortaya çıkan durumu izah için "sosyal emperyalizm" kavramı kullanılabilir mi? Bilindiği gibi Lenin II. Enternasyonal revizyonistleri için "sosyal emperyalist-sosyal faşist" terimlerini kullanmaktadır. O halde aynı kavramı bugün Sovyet revizyonizmi için de kullanmak mümkün değil midir?

Biz, sosyal emperyalizm sözcüğünün Lenin'in kullandığı anlamda "Sovyetler revizyonizmi" için kullanılmıyacağı, aynı kavramın Sovyetler Birliği'nde bugün ortaya çıkan durumu açıklamadığı inancındayız.

Zaten Lenin, emperyalist bir üretim ve sınıf ilişkileri temelinde revizyonizmi incelemiş, revizyonizmin işçi sınıfı içindeki imtiyazlı bir tabakaya dayandığını ve emperyalizmden kaynaklandığını tebit etmiştir. Emperyalist politikaları, sömürgeciliği ve sömürge savaşları siyasetini sonuna kadar savunan II. Enternasyonal oportünistlerine "sosyal emperyalist", "sosyal faşist" sözcüğünden başka ne yakışabilirdi? Ayrıca, revizyonistlerin iktidara geçtikleri ve aynı sömürge siyasetlerini devam ettirdikleri durumu "sosyal emperyalizm" sözcüğünden daha iyi ifade eden bir başka kavram da bulunamazdı. "Sosyal emperyalizm" teorilerini savunanlar bugün Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan durumu yukarıdaki durumlardan farklı olmadıkları ileri sürmektedirler. Onlara göre, "tek fark böyle bir durumun dünyanın ilk sosyalist ülkesinde meydana gelmesi ve iktidara gelen revizyonistlerin kapitalizmi yukarıdan aşağıya inşa ederek sosyalist Sovyetler Birliği'ni sosyal emperyalist bir ülke haline dönüştürmesidir."

Burada belirtilmesi gereken ilk nokta revizyonizmin sosyalist bir ülkede "işbaşına gelmesi"nin bu kadar önemsizce geçiştirilebilecek küçük bir fark olmadığıdır. Önce bu noktaya kısaca değindikten sonra geriye dönüş konusundaki sorunlara değineceğiz.

Revizyonizmin sosyalist bir ülkedeki sınıf temelleri ile emperyalist bir ülkedeki sınıf temelleri arasındaki benzerlikler kadar ayrılıklar da önemlidir. Her iki halde de revizyonizm işçi sınıfı içindeki ayrıcalıklı bir tabakaya dayanır. Farklı nokta bu ayrıcalıklı tabakanın emperyalist ülkelerde kapitalist üretim ilişkilerinin var olması nedeniyle bir burjuva sınıfına dayanmasına karşılık, sosyalist bir ülkede devrimin farklı olmasıdır. Emperyalist ülkelerde revizyonizmin iktidarı tekelci burjuvazinin diktatörlüğünü değiştirilmekte, aksine devam ettirmektedir. Oysa sosyalist bir ülkede ve özellikle Sovyetler Birliği'nde, revizyonizmin iktidara geldiği yıllarda böyle bir durumun olmadığı apaçık ortadadır. Herhalde revizyonizm burjuva ideolojisi olduğu için revizyonistler revizyonist-burjuva sınıfı haline dönüşürler ve burjuva diktatörlüğünü oluştururlar denerek kapitalizmin sınıf yapısının oluştuğu söylenemez. (Diyenler de olmayabilir, böyleleri bizim azgelişmiş ihtilalçilerimiz arasında çıkarıyor.) Zira böyle bir iddia sınıfların ve toplumların materyalist kavranışına taban tabana zıt düşen bir iddia olurdu. Marksizmin aksine toplumların yapılarının teşekkülünde, sınıfların teşekkülünde bilince tayin edici bir rol yüklemek olurdu. Sosyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara geldiği durumda kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olmaması, bu nedenle bu üretim ilişkilerinin belirlediği sınıf ilişkilerinin bulunmaması, emperyalist bir ülkede olduğu gibi revizyonizmin kaynaklandığı bir tekelci burjuvazinin henüz olmaması nedeniyle, sınıf mücadelesinin değişik bir aşamasında kapitalizme olduğundan farklı bir biçimde cereyan ediyor olması nedeniyle tamamen farklı bir durumla karşı karşıya olduğumuz açıktır.

İşte bu nedenle herşeyden önce sosyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara gelmesiyle ortaya çıkan durumda tıpkı II. Enternasyonal revizyonistleri için olduğu gibi "sosyal emperyalizm" kavramının kullanılmasının doğru olmadığını söylemekteyiz.

Ama asıl önemli olan bu konunun; yani revizyonizmin sosyalist bir ülkedeki sınıf temellerinin ve içinde yer aldığı maddi şartların doğru olarak kavranılmasıdır. Zira bu konu esas olarak tartışmanın ikinci aşaması olan geriye dönüş yoluyla kapitalizmin restorasyonu (yeniden inşası) konusunda önem taşımaktadır.

Metin Dinc

(●) Burjuvazi sosyalist toplumda varlığını üst yapı düzeyinde devam ettirmektedir. Bu yüzden burjuvazi-proletarya ilişkisi sosyalizmde sürer ama aynı kapitalizmdeki gibi değil.

İSTANBUL 24 NİSAN MİTINGİ

- İYÖKD, İDOD, İlerici Yapı-İş, Devrimci SAÇLIK-İŞ ve BANK-İŞ'in ortaklaşa düzenledikleri miting tüm engellemelere rağmen başarıya ulaştı.

Faşizmin karanlıklarının halkı - mız üzerine giderek çökmekte oldu- bu bir dönemde, devrimciler fa- şizme karşı mücadelede kararlılık- larını bir kez daha gösterdiler. İstanbul'da İYÖKD, İDOD, İlerici Yapı-İş, Devrimci Sağlık-İş, Bank-İş tarafından ortaklaşa düzenle- nen "Faşizmi Protesto Mitingi" 24 Nisan günü oligarşinin, revizyo- nistlerin miting öncesi, miting sırasında ise kendilerine "Demok- ratik Muhalefet" adını yakıştıran oportünist azınlığın engelleme çabalarına rağmen miting, kitlele- rin en geniş katılımıyla hedefine ulaştı.

Beyazıt'tan Sultanahmet meydanına kadar yürüten binlerce kişinin hep bir ağızdan haykırdığı "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye", "Katil Oligarşi", "Faşizme Ölüm, Halk- lara Hürriyet" sloganları açık fa- şizm özlere içinde olanların suratlarında bir tokat gibi pat- ladı.

Miting alanında konuşan örgüt temsilcileri, oligarşinin ve faşiz- min çirkin yüzünü, meydanda topla- nan geniş kitlelerin önünde bir kez daha açığa vurdular. Oligarşinin kolluk kuvvetleri ölçüsünde bütün olanaklarını seferber edip miting alanının çevresini yüzlerce polis ve panzerle donatması ve bu suretle devrimcileri ve emekçi halkı - mızı sindirme çabaları tümüyle bo-

şa çıktı. Halkımız mitingin sonu- na kadar alandan ayrılmayıp konuş- maları dikkatle izledi.

Miting esnasında gene çok azınlık- ta kalan oportünist bir grubun mücadeleyi gerçek yönünden saptır- rıcı ve cılız bir seale bağırma - ya çalıştıkları sloganları devrim- ci tedbirlerle etkisiz hale getir- lildi. Bu da yayın organları ve dedikodularının aksine, onların İstanbul'daki Devrimci Gençlik hareketi içinde güçlerinin, etkin- liklerinin ne olduğunu ortaya koymaya yeter. Böylelikle, devrimci- ler, oportünistler tarafından yap- ılan tüm dedikodu, yalan ve ifti- ralara gereken cevabı verdiler.

Bu arada, üzerinde durulması gere- ken önemli bir olay muhalefet i- çinde yer alan bir eğilimin miting sırasında oportünistlerin provo- kasyonlarına ortak olmamak için onların saflarından ayrılıp dev- rimcilerin saflarına geçmeleri ol- du.

Mitingin tümü ve bu olay bize bir- kez daha gösterdi ki, doğru dev- rimci çizgi kitleler üzerinde er- geç kendini kabul ettirecek, oportünizm ve revizyonizm devrimciler arasında ve halkımızın gözünde mutlaka mahkum edilecektir.

NOT: Bazı burjuva gazetelerinde çıkan haberlerde yanlış olarak miting İYÖKD ve DGB'nin ortak yapı- tığı öne sürülmüştür. Böyle bir - şey kesinlikle olmamıştır ve DGB'nin bu sektör tutumu süregeldiği müddetçe olamaz da.

ANTALYA VE ÜNYE'DE FAŞİZMİ PROTESTO MİTINGLERİ YAPILDI.

ANTALYA VE ÜNYE MİTINGLERİ HAKİM SINIFLARIN TÜM ENGELLEME ÇABALARINA RAĞMEN BİNLERCE KİŞİNİN KATILMASI LA YAPILDI.

▼ ANTALYA MİTINGİNDE KONUŞAN EŞARİ ORAN'IN AİLESİ TÜM YURTSEVERLERİ FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE ÇAĞIRDI. ANT-GÖR YÖNETİCİLERİ DAR GURUPCU TAVIRLARLA AYÖD TEMSİLCİSİNİN KONUŞMASINA ENGEL OLMAYA ÇALIŞMISSA DA ENGEL OLAMAMISLARDIR.

Antalya'da 24 Nisan günü "faşist saldırıları hayat pahalılığını ve Emperyalizmi protesto miting ve yürüyüşü" yapıldı. 7 demokratik kuruluş düzenlediği miting ve yürüyüş başarılı bir şekilde sona erdi. 10-12 bin kişinin katıldığı yürüyüş Meydan Kavşağı önünde başlamış ve Cumhuriyet meydanında yapılan mitingle son bulmuştur. Yürüyüş esnasında yol boyunca biriken kalabalık halk kitlesi yürüyüş koluna katılmış ve miting desteklemiştir. Yürüyüş ve miting esnasında devamlı olarak "Katil Oligarşi, Tek Yol Devrim, Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş, Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Faşizm, Katil İktidar" sloganları atılmıştır. Mitinge AYÖD ve Gazil-Der'de katılmıştır. Miting yerinde 8 Nisan'da Kurtuluş'da öldürülen Gazi Eğitim öğrencisi Antalyalı EŞARİ ORAN'ın büyük boy resmi dikkati çekmiştir. Mitingde konuşan demokratik kuruluşların temsilcileri ülkemizdeki faşist terör ve zulüm karşısında aktif kitle mücadelesini gündeme getirmek gerekliliğini özellikle vurgulamışlardır. EŞARİ ORAN'ın annesi ve babası da yaptığı konuşmalarla EŞARİ'nin halkın kurtuluşu için savaştığını ve bu mücadelede şehit düşüklerini söyleyerek, bu mücadeleyi geride kalanların sürdüreceklerini söylemişlerdir. Mitingde konuşan AYÖD yöneticisi arkadaş Oligarşinin Türkiye Halkı üzerindeki faşist terör ve zulümü dile getirmiş ve

özellikle son günlerde yüksek öğrenim gençliği üzerinde yoğunlaştırılan saldırıları anlatmıştır. Oligarşinin açık faşizmi tezgahlama doğrultusundaki bu girişimleri karşısında tüm ilerici, demokrat ve yurtseverlerin tek bir yumruk tek bir yürek olarak mücadele etmesi gerektiğini vurgulamıştır. Bütün bu gelişmelerin yanında miting öncesi bir takım hatalı tavirlardan söz etmek gerekmektedir.

Ant-Gör (Antalya Gençlik Örgütü) yöneticileri mitingde AYÖD'ü konuş- turmama tavrına girmişler. Arkadaşlar bu konudaki gerekçelerini kendi grup- sal çıkarları sözkonusu olduğu için AYÖD'ün konuşmaması gerektiğini söylemişlerdir. Bir gençlik örgütü yöneticilerinin, bu türden tavirlara girmeleri düşündürücüdür. Grupsal çıkarları hareketin genel çıkarlarından önde tutan bu arkadaşların sektör tavir- larını teşhir etmek önemli olmaktadır. Tertip komitesinde yapılan tartışma- lardan sonra doğru bir kararla (ANT- GÖR'ün muhalefetine rağmen) AYÖD'ün konuşması gerektiği sonucuna varılmıştır. Biz bu arkadaşların tavirlarını kendi ideolojilerine güvenememenin bir sonucu olduğuna inanıyoruz.

Mitinge katılan örgütler: Ant-Gör, Genç-Bir, Tüs-Der, Tüm-Der, EMO, MMO

ÜNYE'DE FAŞİZMİ VE PAHALI- LIĞI PROTESTO MİTINGİ YAPILDI.

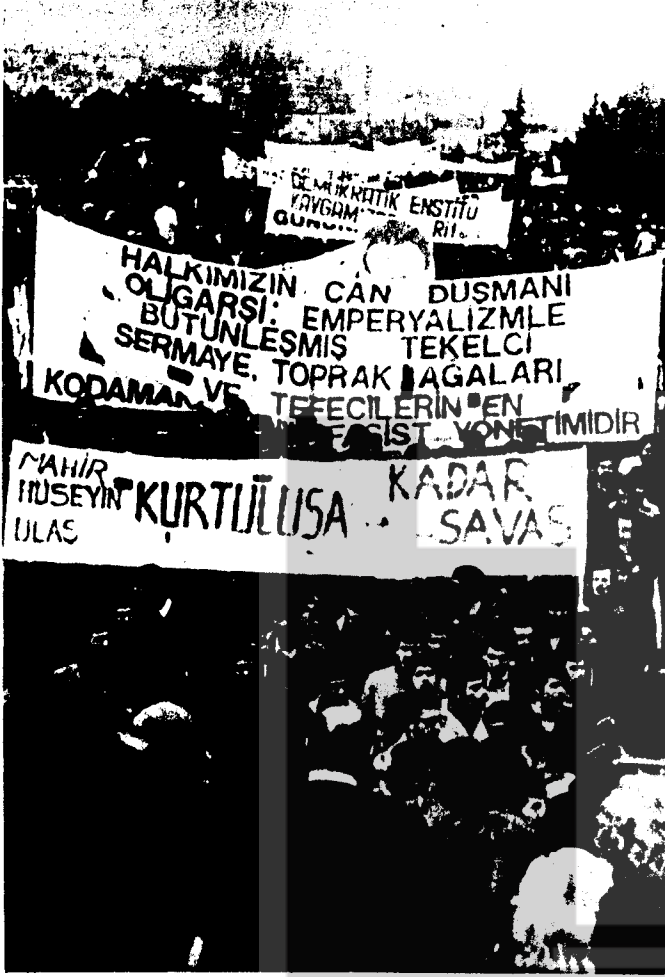
Ünye'de 10 bine yakın köylü, işçi, öğ- retmen ve öğrencinin katıldığı miting ve yürüyüş yapıldı. Miting öncesi; miting için izin verilmediği, faşistlerce toplantının basılacağı, büyük olayla- rın çıkacağı söylentileri, sağ basının da katkısıyla yaygınlaştırıldı. Bu şekil- de halkın mitingde katılımı engellenme- ye çalışıldı. Buna rağmen kalabalık ve disiplinli bir şekilde miting yapıldı. Toplantı sırasında faşizmi, kıyımları, hayat pahalılığını, bölgesel sorunları ele alan konuşmalar yapıldı. AYÖD'ün gönderdiği mesaj büyük ilgi gösteri- leriyle karşılandı. "Tek Yol Devrim", "Kurtuluşu Kadar Savaş", "Kahrolsun

Faşizm", "Bağımsız Türkiye" sloganları sürekli atıldı. Bu arada miting alanına gelen, tertip komitesinin disiplinine uymayan, "Ne Amerika Ne Rusya" sloganını atmaya çalışan 40-50 kişilik bir grup işçi ve köylülerce miting alanı dışına çıkarıldı, bu grup otobüslerine binip Ünye'den ayrılmak zorunda kal- dı.

Mitingin sona ermesiyle, Samsun kara- yolunda yürüyüş geçildi. Karayolları iki saat trafiğe kapandı. Yürüyüş tüm devrim şehitleri için yapılan saygı du- ruşu ve devrim andıyla sona erdi.

KİTLE EYLEMLERİ YÜKSELİYOR.

KARS MITİNGİNDE DEVRİMCİ ve DEVRİMCİ OLMAYAN TAVİR.

17.4.1976 tarihinde Kars'ta yapılan Faşizmi Proteso Mitingi'nde, Erzurum'dan giden devrimci grup içinde ortaya çıkan sürülmeye ve orada oynanan oyunlar, konu Üzerinde bilgisi olmayan arkadaşlara yanlış yansıtılmaktadır. Ayrılığın gerçek yüzünün, özünün arkadaşlardan saklanması, faşizmin güçlü olduğu Erzurum'da anti-faşist kavga devrimci saflarda uzlaşmaz çelişkiler doğurabilecektir. Bu nedenle arkadaşlara devrimci ve devrimci olmayan tavırların doğru bir şekilde objektif bakış açısı ile anlatılması devrimci sorumluluğun gereği haline gelmiştir.

Erzurum grubu olarak biz buradan hareket etmeden önce "tertip komitesinin tüm kararlarına uyacağıma" ve onun atacağı sloganları ve o sırada bir slogan kullanılmayacağına, herkesin istediği pankartı taşıyacağına" tesbit ettik. Yani programımızda orada küçük bir azınlık teşkil eden (şöyal-emperyalizm suçlamasının ekonomik temellerini açıklıkla koymadan onu ülkemizde gizli işgali bulunan ABD emperyalizminin varlığını unutturacak şekilde baş mesele olarak ortaya koyan ve son tahlilde burjuva milliyetçiliğine hizmet eden) grupla birleşmek yoktu. Biz miting Erzurum'lu devrimciler olarak katılacaktık ve en son gelişmeler orada karara bağlanabilecekti.

Bazı arkadaşlar (PDA, TSİP, TİP, diğer görüşleri savunular) orada kararımızı tahrip ettiler. "Erzurum'da pankartlarımızı karşı çıkılırsa mitinge katılmama kararı almıştık" dediler. Oysa böyle bir ihtimal konuşmamıştık. Herşey ve tüm yalanlara rağmen biz sonuna kadar seni de olsa varolan birliği bırakmak istemedik. Gerçek olmadığı halde miting tertip komi-

tesine arkadaşlarla aynı örgütlenme içinde olduğumuzu söyledik. Tertip komitesi haklı devrimci tavırla revizyonist "İş, Ekmeç, Hürriyet, Faşizme Nihayet" pankartının taşınmasını istemediklerini belirtti. Bu durumda biz en son anlaşma yolu olarak pankartsız yürümeyi teklif ettik arkadaşlara. Önce kabul edilen bu görüş de az sonra mantıksız bulundu. Burada anlaşıldı ki, arkadaşlarımızın gönlünde yatan düşünce ideolojik birlik içinde buldukları miting aleyhtarı grupla birleşmektir. Ve görünümü karışık fakat aslında pek anormal olmayan bir olay gerçekleşti. PDA, TSİP, TİP ve diğer görüşler birlik oldular ve doğru görüşe birlikte cephe aldılar. Cepheleşme için önceden aldıkları karar o kadar kesin ve tavır o kadar hırçındı ki, "birlik" için bize görüşümüzde küfredilmesine ses çıkarmamamız teklif ediliyordu. Bunun kabulünün olanaksız olduğu da biliniyordu ve bu çerçevede anlaşma olamayacağını da tüm arkadaşlar tahmin edebildirdi. Sanki bahsettiğimiz birliği bozmadık sadece ve sadece biz devrimci görüşlerimizden verdiğimiz tavirlere bağlıymış gibi davranıyorduk. Biz biliyoruz ki ortada bir "bölme" suçu varsa bunun sorumlusu tüm gruplardır. Verilecek bir taviz varsa tüm gruplar vermeli. Bu noktada görüşler değişti-rilemeyeceği için arkadaşlar burada ısrar ettiler ve oradaki "muhafele"nin saflarına katıldılar. Bu niyetlerini gerçekleştirirken de gerçekte ilgisi olmayan ve örneğin onlar "Halklara Özgürlük" sloganına karşı çıkıyor gibi kalıflar kullandılar. Bu arada birçok arkadaş gerçekten bizim durup dururken ayrılıkçı tavır takındığımızı inandı.

ERZURUM'LU DEVRİMCİLER

KARS'TA FAŞİZMİ LANETLEME MITİNGİ YAPILDI.

▼ MITİNGTEN BİR GÜN ÖNCE "KARS YURTSEVERLER DERNEĞİ" KAPATILDI. BUNU FIRSAT BİLEN OPORTONİSTLER DERNEK TEMSİLCİLERİNİN MITİNG TERTİP KOMİTESİNDEN ÇIKARTILMASINI İSTEDİLER.

Devletin güvenlik kuvvetlerinin ve tüm oportünist-revizyonist güçlerin her türlü engelleme çabalarına rağmen binlerce yurtsever ve devrimci Hapan meydanında faşizmi lanetledi.

Binlerce yurtsever ve devrimci, miting saatine bir saat kala TÖB-DER önüne gelmiş, kalabalık miting alanının dışına taşmıştır. Merkez ve kazalardan gelen 25'e yakın demokratik kuruluş pankartlarıyla yürüyüşte yer almıştır.

"Açlığı, pahalılığı, faşizmi ve millî zulmü telin mitingi" tahminlerinde üstünde bir ilgiyle karşılanmış ve bu anlamda hedefine ulaşmıştır. Ama miting öncesi ve miting sırasında gelişen olaylar devrimciler için bir deneydir ve bunun eleştirisi yapılmalı ve hesabı sorulmalıdır.

Kars TÖB-DER ve 18 devrimci örgütün düzenlediği miting'den bir önceki gün Sovyetler Birliğinin emperyalist olduğunu iddia eden Kars Yüksek Öğrenim Derneği (KYÖD) yöneticileri Kars'taki tüm devrimci güçleri temsil eden Yurtseverler Derneği kapatıldığı için (bu dernek mitingden bir gün önce kapatıldı) tertip komitesinden çıkartılmasını istedikler. Diğer örgütler bu derneğin tabanının olduğu yerde durduğunu ve onun temsilcilerinin komitede yer alacaklarını belirttiler. Bu arada KYÖD 400 üyeli BESİN-İŞ sendikasının mitingde öncülük yapmasına karşı olduklarını söylediler ve bunu bahane ederek tertip komitesinden çekildiler ve halka mitingün yapılmayacağını yammaya çalıştılar.

Ama sosyal pratik bu kararları mahkum edince, bu seferde mitinge bağımsız olarak katılacaklarını ilan ettiler. Miting sırasında, arkadaşlarımızın ilk kitle eylemlerinden biri olmasının da etkisiyle, bazı teknik eksikliklerle beraber (hoparlör tesislerinin iyi kurulamaması v.b.) miting alanının düzeni ve kontrolü tam olarak sağlayamadılar. Bunun sonucu, miting alanına birşeyler almak için, bilinçlenmek için toplanan işçilere, köylülere hemen hemen hiçbir şey verile-

di. Gruppuluk yarışında atılan sloganlar kitle çalışmalarını engelleyecek derecede geldi. Bunun sorumlusu TSİP ve KYÖD revizyonistleri bu yaptıklarının hesabını vereceklerdir.

BİRLİK ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ

Mitinge çevre illerden katılan devrimci örgütler, daha önceden tertip komitesinin tespit ettiği sloganları kabul etmişlerdi. Bu sloganların başlıcaları; "Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Faşizm, Millî Zulme Son, Tek Yol Devrim" idi. Ama miting günü KYÖD yöneticilerinin gerici tavırdan cesaret alan TİP, TSİP, Halkın Sesi ve onun kuyrukçularıyla "birlik" oluşturarak devrimcileri birlik(!) düşmanı ilan ettiler. "Birlik" için devrimcilere küfredilmesinin kabul edilmesini istedikler.

Bu arkadaşlar birlikten ne anlıyorlar; "herşeye rağmen birlik". Hayır, herşeye rağmen birlik bizim şiarımız olmaz. Hele gerek teorik ve gerekse pratik ilerleyişe engel oluyorsa-ki yukarıda revizyonist-oportunistlerin kurduğu birlik(!) teorik ve pratik karışıklıktan başka ne yaratabilir-hiç alamaz. "Biz mutlaka barış ve birlik aracı değiliz. görüş ayrılıklarını asla saklamamaya ve tüm çıplaklığına ortaya koymaya mecburuz. Biz mutlaka ayrılıkçı ve nifakçı değiliz. Sapıtmaları yola getirmek, doğrultmak için kullandığımız bütün imkanlar tüketir-se, dünyanın en uzlaşmazlarıyız. Bizim için ayrılık ne zaman parola olur? Karşılıklı gerek teorik, gerek pratik ilerleyişe engel olmaya başladığı zaman." (Lenin)

Birlik, ancak devrimci görüşlerden taviz vermeden, revizyonizmin gerçek yüzünü kitlelere göstermek koşuluyla anti-faşist ve anti-emperyalist kavga-da sağlanabilir.

OLIGARŞININ SALDIRILARI VE REVİZYONİZMİN KARALAMALARI HALKINIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNİ VE FAŞİZME KARŞI GERÇEK DEVRİMCİ GÜÇLERİN AKTİF EYLEMDEKİ BİRLİĞİNİ ENGELLEYEMECEKTİR.

<p>SAHİPLERİ</p> <p>Fahriye Faruk — Murat Oztalab</p> <p>Yeni İktisadi Sorunlar Meclisi</p> <p>HAYATLI LUNCER</p> <p>Yeni Medeni</p> <p>Yeni ALUN</p>	<h1>HALK</h1> <p>— ZAFER EZİLEN ULUSLARINDIR —</p> <p>Günlük Siyasi Bağımsız Gazete</p>	<p>20</p> <p>NİSAN</p> <p>Salı</p> <p>1976</p>
---	---	--

Dişli ve Bekir — Cevat Ahmet Muhtar Paşa Cad. No. 20 — Telefon: 1956 KARS Yd. 3 — Sayı: 327 Fiyat: 100 Kr.

Faşist güçlerin ve Devrimci geçinen bazı karşı Devrimcilerin engelleme çabalarına rağmen

Açlığı, Pahalılığı, Faşizmi ve bazı zulmü telin mitingi muhteşem oldu
En kötümsür rakamla mitinge katılanların sayısı onbinin üstündeydi

Çevre illerimizdeki devrimci ve millî ruhlu teline miting alanındaki bedetine rağmen, bu miting saatine binlerce yurtsever ve devrimci Hapan meydanında faşizmi lanetledi. Devletin güvenlik kuvvetlerinin ve tüm oportünist-revizyonist güçlerin her türlü engelleme çabalarına rağmen binlerce yurtsever ve devrimci Hapan meydanında faşizmi lanetledi.

Miting ve Yürüyüşte Aksayan yanlarımız

Miting ve yürüyüşte aksayan yanlarımızın nedeni, devrimci ve millî ruhlu teline miting alanındaki bedetine rağmen, bu miting saatine binlerce yurtsever ve devrimci Hapan meydanında faşizmi lanetledi.

Birçok miting için konuşan herkesin sorumluluğunda. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir.

Birçok miting için konuşan herkesin sorumluluğunda. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir.

Cumhuriyet

Lisansız nedir oluyor?

Yetkilileri yardıma çağırıyoruz

İstediğimiz kadar çağırıyoruz

İstediğimiz kadar çağırıyoruz

İstediğimiz kadar çağırıyoruz

DÜDÜK

Kars'ta yapılan ve sadece 20 Nisan günü yapılan mitingde katılanların sayısı onbinin üstündeydi. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir. Bunda hiç ölmek her devrimcinin görevidir.

ALİ FUAT OKAN KARDEŞİMİZ FAŞİST KURŞUNLARIYLA DÜŞTÜ...

O, emekçi halkın kurtuluşu davasına kendini adayın
Yüzbinlerce devrimciden biriydi.

Bu soylu kavgada hayatını kaybeden
Yüzlerce devrimciden biri olurken,
Milyonlarca emekçinin yüreğinde
parlayan
Bir umut güneşi oldu.

Selam O'na!
Ve bu mücadelede hayatlarını kaybedenlere...
BİN SELAM!

O ÖNÜMÜZDEYDİ, EN ÖNDE...

SBF Öğrenci Derneği Başkanı'nın açıklaması:

Halkımız bir yiğit evladını daha ALİ FUAT OKAN'ı kaybetti. ALİ FUAT OKAN kardeşimiz derneğimizin yönetim kurulu üyesi ve aynı zamanda AYÖD denetleme kurulu üyesi idi. ALİ FUAT, Ankara'dan İstanbul'a 1 Mayıs işçi sınıfının mücadelesine katılmaya gitti fakat geri dönmedi. İstanbul'da 1 Mayıs akşamı Oligarşinin Katilleri tarafından kahpece vurularak şehit düştü.

Acımız büyük, kinimiz derin... ALİ FUAT kardeşimiz halkın kurtuluşuna kendisini adanmış bir devrimciydi. Okulumuzda sürdürülen mücadelede her zaman ön saflarda yerini almasını bilirdi. Bilindiği gibi SBF'de 1 Mart'tan itibaren bir direniş var. 8 Nisan 1976 günü HAKAN YURDAKULER kardeşimiz okula silahlı saldırı yapan faşistler tarafından öldürülmüştü. 1 Mayıs'ta ise ALİ FUAT'ı kaybettik. ALİ FUAT kardeşimiz devrimci dürüstlüğü, devrimci disiplini, alçak gönüllülüğü yanında, "az laf, çok iş" prensibini benimsemiş örnek bir devrimciydi. Aynı zamanda her türden revizyonist ve oportünist sapmalara karşı taviz vermezdi. ALİ FUAT kardeşimiz hiçbir zorluktan yılmadan mücadelesini sürdürmüştür. Darüşşafaka Lisesi'nde öğrenciyken devrimci mücadelesi nedeniyle son sınıfta okuldan uzaklaştırılmıştı. 1974'ün son aylarında ADYÖD'ün basılması sırasında 160 arkadaşıyla birlikte polis tarafından götürülmüş ve bir süre Mamak Askeri Tutukevi'nde kalmıştı.

ALİ FUAT'ların bizlere devrettiği kurtuluş bayrağı, devrimin sarp ve engebeli yolunu tırmanan devrimcilerin birbirlerine iletmesiyle bir gün mutlaka oligarşinin burcuna dökülecektir. Ve halkımız mutlaka oligarşiden aktılan kanların hesabını soracaktır. ALİ FUAT kardeşimizin mücadelesi bizlere daima örnek olacaktır. Yolumuz devrim yolunda düşenlerin yoludur.

YAŞASIN HALKININ KURTULUŞU İÇİN ÖLENLER

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYALİST ANTI-OLİGARŞİK MÜCADELESİ

YAŞASIN ÖZERK VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMINA BİR ŞEHİTLE GİRDİ DEVRİMCİLER. DİSK'İN 1 MAYIS AFİŞLERİNİ YAPISTIRIRKEN KURŞUNLANAN KARDEŞİMİZ MEHMET DAGBAŞI, KALDIRILDIĞI HASTANEDE KURTARILAMADI.

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMINDA, İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÖHÜNDÜ BU ŞEHİT KARDEŞİMİZ UNUTULMAMAK İSTENDİ. DİSK'İN DEVRİM ŞEHİTLERİ KARŞISINDA ALACAGI TAVIR BU MÜHÜR İLE OLMALIDIR? ELBETTE BU OLMAMALIDIR, AMA BU GÖNE KADAR VERİLEN ŞEHİTLER KARŞISINDA KI TAVRİ BELLİ OLAN DİSK YÖNETİCİLERİNDEN BAŞKA BİR ŞEY BEKLENEMEZDİ ZATEN.

FAZLA SÖZE GEREK YOK. MEHMET DAGBAŞI ARKADAŞIN ANISINA SAYGILI OLAN TOM DEVRİMCİLER DİSK YÖNETİCİLERİNDEN BÜTÜN BUNLARIN HESABINI SORACAKTIR.

1 MAYIS GECEİ FAŞİSTLER TARAFINDAN BALTA İLE ÖLDÜREN MEHMET KOCADAĞ'IN VE TOM DEVRİM ŞEHİTLERİNİN KANI YERDE KALMAYACAK, TOM FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULACAKTIR.

"Malatya Olayları."

ADANA CEZAEVİNDE TUTUKLU ARKADAŞLARIN BASINA AÇIKLAMASI

Halkımıza,

Ülkemizde, özellikle 1968'den beri ilerici, yurtsever ve devrimcilerin sokaklarda kurşunlandığını, saldırıya uğradıklarını, hapsedildiklerini, çeşitli işkenceye uğradıklarını biliyoruz. Bunlar, yalnız Üniversite öğrencileri değil, emeğin karşılığını almak için hakkını almak için direnen, sömürüye karşı çıkan işçilerdir de. Ağaya kölelik yapmaktan başka hiçbir yaşam olanağı kalmamış, bir dönüm toprağı veya bir hayvanı bile olmayan, ama artık alınterinin karşılığının zerresini alamadığı sürüp gelen bu haksızlık düzeninde hakkını arayan köylülerdir de. Ezilen, horlanan öğretmenlerdir, namuslu memurlardır da. Ülke gerçeklerini yazan gazetecilerdir, yazarlardır da. Kısacası, Amerikan sömürgeciliği ile işbirliği yapan bu düzenin devamından yana olan ufak bir azınlığın dışında tüm Türkiye halkıdır.

Biz, "Malatya Olayları"ndan sonra tutuklananlar, bizlere yapılanların ne için yapıldığını biliyoruz. Bunu yazmaktaki amacımız kesinlikle kendimizi acındırmak değildir. Bu çıkarıcı ve işbirlikçi düzen yıkılana dek böyle şeylerin olacağını biliyoruz. Amacımız; 1971 açık faşizm döneminin halkımız üzerindeki baskı ve terörünün, siyasi yönetimin kaldırılmasına rağmen o dönemde yapılan kanun değişiklikleriyle veya getirilen yeni kanunlarla sürdürüldüğünü vurgulayabil-

mektir. 1971 dönemi "açık faşizm"inin güdün şartları içinde "örtülü faşizm" olarak devam ettiği -dir. Bu, bizi yıldınlığa değil ama bazı ilerici ve demokrat unsurlardaki ülkemizde faşizmin olmadığı kanısının yanlışlığını görmeye götürür.

Elbette bu tür baskılar tek başına faşizm demek değildir. Faşizm, sermayenin gerici ve kanlı diktasıdır. Ülkemiz ise Amerikan emperyalizminin sömürsü altında ve ülkedeki sermaye de uluslararası tekelci sermayeyle bütünleşmiş ve onun ülkemizdeki uzantısıdır. Amerikan emperyalizminin ve yerli tekelci sermayenin yönlendiricisi olduğu gerici sınıfların iktidarda bulunduğu ülkelerde polis ve istihbarat teşkilatlarının halkın gelişen devrimci uyanışını engelleyebilmek için her türlü işkence yöntemleri uygulanmakta, sokaklarda devrimciler kurşunlanmakta ve hapishaneler emekçilerle doldurulmaktadır. Güçlenen devrimci mücadeleyi ezilemek için baskılar arttırılmakta, kitlelere yıldınlık verilebilmek, devrimci hareketi tecrit edilebilmek için sindirme ve yıldırma yöntemleri-kitle pasifikasyonları, uygulanmaktadır. Mesele halkın bilinçlenmesinin, uyanmasının durdurulması, daha fazla ezilmesi, başkaldırılmasının önlenmesidir.

Mesele, bu sömürü düzeninin yığınların sürünmesine rağmen ufak bir

azınlığın yararına sürdürülmesi -dir.

Mesele; milyonlarca işçinin tekelci sermayenin çıkarı için sömürülmesi, grevlerin ezilmesi, emeklerinin sarı sendikalarca patronlara satılması, direnenlerin kurşunlanmasıdır.

Mesele; milyonlarca yoksul köylünün tarlalarda yok pahasına çalıştırılması, küçük üreticinin bugdayı, pamuğu, tütünü, çayı, üzümü, fasulyesi, nohutunu, fındığındaki emeğinin tüccarlarca çalınmasıdır.

Mesele; sömürü düzeninin eğitimi-ne karşı çıkan öğretmenin, yolsuzluklara karşı çıkan memurun, ülkenin gerçeklerini yazanların, söyleyenlerin, ülke çıkarlarını savunuların susturulması, sindirilmesi, ezilmesidir.

Mesele; ülke zenginliklerinin Amerikan ve Ortak Pazar tekelcilerinin sömürülmesi, Planlamaya, bakanlıklara yabancı uzman ve danışmanların doldurulması, ülkenin Amerikan askerlerinin kışlası haline getirilmesi, üsler verilmesi ve bölgede Amerikan çıkarlarının bekçiliğinin yapılmasıdır.

Ülke nimetlerinin bir avuç sömürücü tarafından yenildiği, milyonların aç olduğu, onbinlerce köylünün susuz, yolsuz, elektriksiz, okulsuz, doktorsuz olduğu, her yıl binlerce çocuğun kızamaktan, hastalıktan ve ilaçsızlıktan öldüğü, rüşvetlere ve yolsuzluklara her gün yentilerinin eklendiği, çalanın, çırpanın, hırsızın itibar gördüğü, ylık mevkilere geldiği, bir avuç işbirlikçinin ülkeyi ekonomisinin siyasetine kadar ele

geirdiği bir ülkede elbette siyasetimci olacaktır. Elbette, grevler yasaklanacak, emekçiler kurşunlanacaktır. Elbette, devrimciler hapsolünecektir, asıllar, kızıllara'de, Beylerdere'sinde katledileceklerdir. Elbette insanlar tutuklanacak, işkence edileceklerdir. Ama ezilenler bir gün haklarını alacaklardır.

Bir kez daha vurgulayalım: Bizlere yapılanlardan kimsenin merhametini dileyemiyoruz. Amacımız, kendimizi acındırmak da değil. 1971 siyasetimcilerinden kalan yöntemlerin günümüzde uygulandığıdır. Falakalar, elektrik vermeler, büyük yolmalar, tekmelemeler, tehditler, sivil şahıslara dövürtmeler, "alevi misin, sünni misin?" "Kürt müsün, Türk müsün?", "hanç parti misin?" soruları, Kürt halkına ve alevilere küfür etmeler mesleklerle göre suç yaratmalar, polisin istediği biçimde ifade verdirmek için günlerce süren baskı ve işkenceler...

AMA BÜTÜN BUNLARA RAĞMEN DEVRİMCİ HAREKETİN ZAFERİ ENGELLENEMEZ.

ADANA CEZAEVİNDE TUTUKLU DEVRİM - CİLER.

ABUZER KARAHAN, MEHMET KOC, HASAN KOC, ATILLA KARABAY, MUSTAFA KARACA, CAFER ÖZGÖL, ABUZER İNANMAZ, TACİM YAYLAGÖL, CEMAL ÖZDEMİR, ABBAS ÖZDEMİR, HALİFE ÖZER, KALENDER AKTAŞ, İBRAHİM ALBAYRAK, İBRAHİM KEÇELİ, CUMA GÜBENLİ, ABBAS KARGIN.

Y.T.Ö.O'daki Faşist Baskılara Karşı Direnişimiz Sürüyor.

Oligarşinin, Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nda oynadığı oyunlara bir göz atmadan önce, okulun yapısını belirtmek ve bu doğrultuda Y.T.Ö.O'na neden bu kadar önem verildiğini açıklamakta yarar var.

Okuldaki eğitim ve öğretim tamamen Amerikan ve Alman teknolojisine ve yöntemleriyle ile belirlenmiştir. Teknolojinin durumu böyle olduğu gibi aynı zamanda çağdışıdır da. Örneğin: 1930 Alman teknolojisinin ürünü olan iş aletleri halen okulda bulunmaktadır. Ders kitaplarının durumu yine aynı. Ya 1930-1945 basımlı Alman-Amerikan ders kitapları, yada onlardan derlenen tekrar (Öğretim Uyelerinin bastırıldığı kitaplar.) basılarak öğretim yaptırılan kitaplar. (Böyle kitap ve teknoloji tecrübesinden ders alan öğrencilerin durumu pek iç açıcı olmasa gerek.) Bu yüzden okuldan mezun olanlar piyasaya kolay uyum sağlayamamaktadırlar.

Yukarıda belirttiğimiz öğretim şekli şu ana noktadan kaynaklanmaktadır. Emperyalizmin genel karakteri olan üretici güçlerin gelişimini engellemesine uygun olarak, okulda çağdışı bir öğretimin ve eğitimin yaptırılması ve buna bağlı olarak geri teknolojinin öğretilmesi hakim sınıfların bilerek ve isteyerek uyguladığı bir sistemdir.

Okul idaresinin ise okul yönetiminde hiçbir rolü yoktur. Okul M.E.B.'na bağlı olduğu için yönetim kadroları siyasi iktidarlar tarafından seçilmekte ve onlar tarafından yönlendirilmektedir. Okul öğrencileri, hiçbir sorunda söz sahibi değildirler.

Okulun kısaca yapısına değindikten sonra, özellikle 12 Mart açık faşizminden bu yana gelişimini inceleyelim:

Hakim sınıfların tüm öğretim kurumlarına el atmasından sonra, okulda yerli öğrencilerin, oligarşinin hizmetinde birer öğretmen olması isteniyor. Ve bu doğrultuda eğitimiyorlar. Y.T.Ö.O., ülkede bir tane oluşu, sanayide çalıştırmak üzere teknik eleman yetiştirmesi ve meslek liselerine öğretmen göndermesi nedeniyle ki, üzerinde oldukça özen gösterilen bir okuldur. Okulun niteliğinden dolayı, öğrenciler üzerinde sıkı bir yönetim hakimdir.

Özellikle 1967-1971 yılları arasında, ülkede gelişen devrimci harekete paralel olarak, okulda yükselen ve gelişen devrimci mücadeleyi boğmak, bastırmak için çeşitli yöntemlere başvuruluyor, birçok devrimci öğrenci çeşitli nedenlerle uzun süre okuldan uzaklaştırılıyordu.

12 Mart açık faşizmi "nispi demokrasi" dönemi dediğimiz KURUMSAL FAŞİZME yerini bıraktığı zaman olaylar süratle gelişti ve okulda devrimci mücadele yeni boyutlara ulaştı. Bunun karşısında tefesa düşen oligarşinin (emperyalizmin ve onunla bütünleşmiş tekelci burjuvazinin yönlendiriciliğini yaptığı, pre-kapitalist ve tekel dışı unsurların en irileriyle yapılan geliş-killi ittifak) bu mücadeleyi bastırmak için yoğun bir polis baskısı uyguladığı görüldü. Devrimci öğrencilere okul idaresinin ve "Y.T.Ö.O. Öğrenci derneğini" ellerinde bulunduran faşistlerin baskıları yönüştü. Saldırıları, bugünkü gibi olmasa bile oldukça sert bir şekilde sürüyordu.

1973-1974 öğretim yılında devrimci öğrenciler, bu saldırılar karşısında örgütlü olabilmek ve okuldaki tüm öğrencilerin akademik-demokratik haklarını savunabilmek için TEK-DER'i kurdular. Birçok anti-faşist, anti-emperyalist öğrenciyi TEK-DER çatısı altına aldı. Kısa zamanda üye sayısı 700-800'ü buldu. TEK-DER üzerinde yapılan faşist saldırıların yanısıra polis baskısı da gün geçtikçe artıyordu. Artık sayıları 50-60 civarında olan bir avuç faşist, okuldan gittikçe tecrit oluyordular. Okul içerisindeki faşistler, karşılarındaki büyük anti-faşist, anti-emperyalist kitle karşısında gittikçe ezilmeye, erimeye başlamışlardı.

1975-1976 öğrenim yılına okul fiili olarak 3 Kasım 1975 günü girdi. Bugün okula gelen devrimci öğrenciler, kapıda polisin kimlik kontrolü ve arama yaptığını, içerde ise "Y.T.Ö.O. Öğrenci Derneği" mensupları ve dışardan (girişte kimlik kontrolü ve arama yapılmadan) getirilen yüzlerce faşistin bildiri dağıttığını gördüler. Bu durumu protesto etmek için derslere girmeyip bahçede toplandılar. Bahçede bir forum düzenleyip okulu terkettiler. 1975-1976 öğrenim yılı boyunca faşistlerin saldırıları gün geçtikçe yoğunlaştı. Bunun karşısında devrimci öğrenciler ise gün geçtikçe güçleniyor, saldırılara büyük bir kitle ile yığılma karşı koyuyorlardı.

Bu öğrenim yılında can güvenliği sağlanamadığı, hatta sağlanmadığı için öğretim yapılmamıştır. Bu nedenle, oligarşinin hizmetinde öğretmenler olmak istemeyen ilerici yurtsever öğrenciler oynanan oyunlara halkımıza duyurmak ve daha güçlü olabilmek için 1 Mart 1976'da direnişe geçmişlerdir. Çok kısa bir zamanda direnişlerini destekleyen öğrenci sayısı okul mevcudunun %70-80'ini bulmuştur.

Bunun karşısında gittikçe acizleşen faşist idare, bakanlık bütünlüğü, yazılması zorunlu olan devamsızlıkları silmek, yapılan ara sınavlarını geçersiz saymak ve hatta öğrenci velilerine birer mektup yazarak öğrencilerini 26 Nisan 1976 günü başlayan sömestr sınavlarına (ki öğretim yapılmadığından sınav yapılmaz) göndermelerini istemek zorunda kalmışlardır. Bakanlık, bir yandan 1850 öğrencinin sınıfta kaldığını açıklarken, diğer yandan BÜTÜN herkesin imtihana girmesini istemektedir.

Direnişte bulunan öğrenciler adına bir arkadaş son durumu şöyle anlattı. "Evet direnişteyiz. VE direnişimiz; idare ve bakanlığın direnişimizi kırmak yolundaki bütün çabalarına rağmen başarıyla sürüyor. Öğretimsiz olarak yapılan sömestr sınavlarına girebilmemiz için, (Bunun bir oyundan ibaret olduğu gibi ortadadır.) ara sınavların geçersiz sayıldığını, sömestr sınavlarına 100 üzerinden 50 alan herkesin geçeceğini belirttiler. Velilerimize mektup yollayarak bizleri okula, imtihana göndermelerini istediler. Ama bütün bu çabalarına rağmen imtihana giren öğrenci sayısı %30'u geçmedi. Biz şunu iyi biliyoruz okula imtihana girmek için gittiğimizde her zamanki gibi saldırıya uğrayacağız, saldırılmayacağını göz önüne alarak bile şimdiye kadar öğretim görmediğimiz için girdiğimiz sınavlarda doğal olarak başarı oranı çok düşük olacak ve yasal yoldan sınıfta bırakılacağız. Bu baylardan sınıfta bırakılacakları için bayları şunu söyleyelim: Hayır baylar! DİRENiŞiMiZi KIRAMIYACAKSINIZ!

Direnişe katılan bütün öğrencilere bir ek sömestr tanınması ve imihlanların ek sömestr sonunda yapılması ve yerleri can güvenliği, demokratik bir eğitim ortamı sağlanıncaya kadar DİRENiŞiMiZi SÜRECEKTİR!

-EMPERYALİZMiN VE OLİGARŞiNİN MAŞASI ÖĞRETMENLER OLMAK İSTEMİYORUZ!

-YAŞASIN DEMOKRATİK YÜKSEK OKUL KAVGAMIZ!
-KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTA!

Y.T.Ö.O. Devrimci Öğrencilerinin bu haklı ve kararlı mücadelesini sonuna kadar destekliyoruz.

Halkımızın bu kararlı direnişi destekliyeceğine inancımız tamdır.

DİVRİĞİ; DEVRİMCİ GENÇLİĞİN FAŞİZME KARŞI DİRENiŞİ.

8 Nisan'da Ankara'da meydana gelen kanlı olayları protesto etmek için 9 Nisan sabahı Sanat Enstitüsü ve lisesi 80 kız ve 450 kadar erkek devrimci öğrencinin katıldığı protesto olayı başarıyla yürütülmüş ve sonuçlanmıştır.

Sanat Enstitüsü bahçesinde toplanan devrimci öğrenciler okula faşist öğrencileri sokmamışlardır. Kız öğrencilerin ellerindeki pankartlarda "Katil İktidar", "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye", "Katil MC" sloganları vardı. Protestonun sonuna kadar devrimci öğrenciler çeşitli sloganlar atarak devrim marşları söylemişlerdir.

Olayları bastırmaya gelen polis, devrimci gençler üzerine yürüye rek tabanca çekmiştir. Buna karşı

devrimci arkadaşlarımızın tümü güsülerini açarak "vurun katiller, vurun!" diye haykırmışlardır. Bu arada işçiler ve halk, devrimci gençleri desteklemişlerdir.

Sivas Valisi'nin kararıyla okul, bir gün tatil edilmiştir.

Devrimci gençler okul bahçesinde İstiklal Marşı ve devrim andını içerek okuldan ayrılmışlardır. Divriği'yi çınlatan sesleriyle marşlar söyleyerek dağılmışlardır.

Böylece sesimizi Divriği devrimci gençliği olarak bir kez daha duyurmuş olduk.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ
TÜM DEVRİMCİLERE DOST SELAMLAR

DİVRİĞİ DEVRİMCİLERİ 12.4.1976.

İ.T.Ü. seçimleri

Bu sayımızda orta sahifede çıkacak olan İYÖD kuruluşu çalışmalarıyla ilgili bir yazıyla İTÜ seçimleriyle ilgili bazı iddialar hakkındaki diğer bir yazı İstanbul'dan gönderilirken postada kaybolduğu için elimize ulaşamamıştır.

Burada şunu açıklamak istiyoruz: "Militan Gençlik" dergisi İTÜ seçimleriyle ilgili hayali haberler yayınlıyor. Bildiğimiz kadarıyla seçimler bir kez

yapılıyor, iptal edilmiş, bir daha da seçim yapılamamıştır. Buna karşılık seçimlerin yapıldığından, bilmem kaç sıfır kazandılarından söz ediyorlar. Kimseden habersiz acaba nerede seçim yapıldı? Bir zamanlar talebe birliklerinde faşistlerin seçim kazanmak için kimseden habersiz hamamda(!) seçim yaptıklarını bildirirdi. "Militan" muhalefet de acaba seçimi hamamda mı yaptı?!

DEVRİMCİ GENÇLİK KURTULUŞ MÜCADELESİNDE EMEKÇİ HALKIMIZIN YANINDADIR

51 yıllık bir aradan sonra Türkiye İşçi Sınıfı tüm emekçi halk ve devrimcilerle birlikte 1 Mayıs'ı büyük bir coşku içinde kutladı. İşçi sınıfının görkemli gücü bir kez daha vurgulandı. İstanbul o gün tümüyle çelik disiplini ve devrimci sloganlarıyla yüzbinlerce işçinin-di.

İstanbul'daki 1 Mayıs töreninin en büyük özelliği tartışmasız bir şekilde devrim şehitleriyle işçi yığınları arasındaki sıcak yakınlaşmaydı. Taksim alanını dolduran yüzbinlerce kişi İYÖKD'lu devrimci gençlerin omuzları üzerinde yükselttikleri devrim şehitlerinin resimleriyle birlikte alana girişlerini büyük coşkunlukla karşıladı. Bugünün en anlamlı olayını kürsüdeki görevli ört-bas etmeye, görmezden gelmeye ve kitlenin dikkatini başka yönlere çekmeye çalıştı. Gençlerin "Tek Yol Devrim" sloganını bastırmak için vargüçleriyle başka sloganları mikrofondan bağırıp durdu. Ama kendisine eşlik edecek tek kişi bulamadı. Alan "Tek Yol Devrim" sloganlarıyla çınladı.

İşçiler birbirlerine Mahir'lerin Ulaş'ların, Deniz'lerin resimlerini gösterdiler. Ve revizyonistlerin göşt-anarşist vs. diyerek karalamaya çalıştıkları devrim şehitlerini bağırarak bastılar.

1970'in şanlı 15-16 Haziran direnişinden bugüne işçi yığınlarındaki politik bilinç seviyesinin yüksekliği ilk bakışta göze çarpıyordu. İşçiler "Gündoğdu" marşını ve diğer marşları hep bir ağızdan söylüyorlar, devrimci sloganlar atıyorlardı. İşçi kızlar bildiriler dağıtıyor ve devrimci türküler söylüyorlardı. Bunun en büyük delili de DİSK yöneticilerinin kitleye hep bir ağızdan tek bir slogan bile atıramayışları idi.

Buna karşılık DİSK yöneticileri izledikleri revizyonist politikaları ile işçi sınıfının önünde bir engel, onları pasifize etmeye ve düzenin sınırları içinde hapsetmeye yarayan bir engel oldukları bir kere daha ortaya koydular.

Kaba bir evrim anlayışından başka bir şey olmayan ve sınıf mücadelesinden tamamen uzak olan barış-toplumsal ilerleme edebiyatlarına dayalı sloganları işçi yığınları tarafından benimsenmedi.

Görüldü ki, revizyonizmin işçi sınıfı üzerindeki egemenliği politik bir temelle oturmaktan çok uzaktı ve daha çok sendikalarındaki yöneticiler aracılığıyla, yukarıdan aşağıya oluşturulmuş kaf bir egemenlikten başka bir şey değildi.

1 Mayıs'ın gösterdiği en büyük gerçeklerden biri de işçi sınıfının üretimden gelen disiplin anlayıştı. Bunu herkes gözleriyle gördü. Ancak burada görülmesi gereken bir başka nokta da bu disiplini davranma karakterinden yararlanan sendika yöneticilerinin yukarıdan aşağıya ve devrimci bir politikaya dayanmaksızın kurdukları "sıkı-denetim" işçi sınıfı disiplinlanmasına gelececeğidir. Bu "sıkı-denetim" aynı zamanda revizyonistlerin gerçek gücünü göstermekten de uzaktır. Zira bu, revizyonistlerin güçlerinden ziyade işçi sınıfının disipline uyma alışkanlığından doğmaktadır.

Buna karşılık çeşitli sendikalar, işyeri komiteleri, öğrenci dernekleri ve meslek kuruluşları içindeki devrimciler doğru slogan ve tavırlarıyla kitleye kolayca bağ kurdular. Devrimcilerin attıkları "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye", "Katil İktidar", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşu Kadar Savaş" sloganları revizyonistlerin reformist, pasifist toplumsal ilerleme, barış, kardeşlik sloganlarına karşı bir tokat gibi patladılar. Devrimcilerin etkin olduğu kuruluşlar alana "Tek Yol Devrim" sloganıyla girdiler ve kitlelerin coşkun gösterileriyle karşılandılar.

Bunun yanında CHP ile uzlaşmayı öne sürüp devrimcilerin mitinglerini sabotaj etmeyi kendilerine iş edinen bazı "hızlı" muhaliflerimiz bu mitingdeki tavırları-

"Onlar bayramı, bayram da onları büyültüyordu"

TAS

GREVDE 110

▼ DİSK YÖNETİCİLERİ 1 MAYIS GÜNÜ 110 GÜNLÜK MÜCADELENİN SEMBOLÜ OLAN GREV CADIRINI KALDIRMAYA ÇALIŞTILAR.

Bundan 110 gün önce Taksim meydanından geçmeler, değişik bir manzara ile karşılaştılar. Bu şu idi; bir yanda Devasa İntercontinental Oteli, bir yanda Atatürk Kültür Merkezi ve ikisinin arasında bir çadır. Ufacık bir çadır. Bu çadır işçi sınıfının işbirlikçi patronlar sınıfına karşı savaşını vurguluyor. Tüm diğer işçi grevlerinde, direnişlerinde dayanışma, birlik ve mücadele sembolü olan bu ufacık ev. Bu bir okul olmuştu 110 gün boyunca. 22 yürek hep birlikte atmıştır. Ve işçi nedir, patron nedir, grev nedir, sosyalizm nedir, oligarşi nedir, devrim nedir öğrenilmiş mücadelelerin içinde.

Bu bir bina, koca bir bina yandı bundan 5-6 yıl önce. 12 Mart Faşizminin aktörleri yaygarayı koparttılar. Komünistler Kültür Sarayını yaktılar... Şık beyler ve hanımlar hep bir ağızdan kara halinde işçilere, kıylılara, devrimcilere şöyle dediler:

"Açıktan bahsediyorsunuz, Demek ki siz komünistsiniz. Demek bütün binaları yakan sizsiniz. Ankara'dakileri siz, İstanbuldakileri siz, Siz ne domuzsunuz siz..."

Yer yerinden oynadı. Ne demektir bu, kültürümüze bilem göz dikmişti bu namussuzlar, bu anarşistler. Ve arkasından tutuklamalar... İşçiler tutuklanmıştı. Suç belliydi. Binaları yakan, gemileri batıranlardı onlar. 25'i de idam edilmeliydi. Hiç birşey onların gözünden kaçmazdı. Sonuç, işkence, terör, zulüm... 12 Mart bitti. Takke düştü kel göründü ve beraat. Ama ne terör ne baskı ne de Kültür Sarayının hikayesi bitti. Beyler hanımlar eylesin diye milyonlar ösküldü. Onarılsın dendi. Ve işçiler demirleri büküp, saçları kesmeye başladılar. Onlar yapacak, ötekiler eylenecek, ve bunun adı Kültür Merkezi olacaktır.

Ve onlar kan ter içinde yapı onarıyor...

Aldıkları günde 30-40 lira, Yan tarafta randevu evleri, mercedes arabaları ve lüks oteller. Günde 30-40 lira. Bu bir çelişkidir elbet. Hem de en

İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ.

rı da oldukça ilgi çekiciydi. Bu baylar mitinge katıldılar ama, kitle bağları olmadığı, doğru devrimci politikaları olmadığı için kitleyle bağ kuramadılar ve bunun için ağızlarını açıp sloganlarını atamayacak duruma düştüler. Ve atamadılar. Son aylarda faşizme karşı aktif kitle mücadelesini örgütleyen, doğru devrimci kitle çalışması güden devrimciler, revizyonistlerin bütün çabalarına rağmen kitlelerden tecrit olmadılar ve doğru devrimci politikayla bu harekete ağırlıklarını koydular. Bu miting ayrıca kitlelerin revizyonistleri aşmasını ve revizyonistlerin devrimciler tarafından köşeye sıkıştırıldıklarını ve artık kitle hareketlerinden kaçabilecekleri hiçbir bahanelerinin kalmadığını gösterdi.

1 Mayıs gösterileri Türkiye devrimci hareketinde önemli bir dönüm noktasıydı.

Revizyonist sendika ağaları ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, işçi sınıfımız silkinmektedir. 1 Mayıs aynı zamanda anti-faşist kitle hareketlerinin ulaştığı büyük boyutları gözününe sermekteydi. Devrimciler bu noktada kendilerini kitle hareketlerinin büyük çekiciliğine kapılma tehlikesine karşı da uyanık bulunmak zorundadırlar. Faşizmi yenecek biricik güç kitlelerdir ama devrimciler kitle hareketlerini doğru devrimci siyasetle birleştirmeli, daima daha iler hedefler göstermeli, kitleyi eylem için de eğitmeli ve hayatın her alanında faşizme karşı aktif kitle mücadelesini örgütlemelidir.

Sonuç olarak 1 Mayıs eylemi işçi sınıfının devrimci eylemi açısından ileri bir aşamayı oluştururken, devrimciler için sayısız deney ve tecrübeyi de getirmiştir.

1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ DEVRİM SEHİTLERİNİ BAGRINA BASTIĞI GÜN OLDU. DEVRİM SEHİTLERİMİZ BAYRAMI, BAYRAM ONLARI YOCELTTİ. ONLARIN HALKIMIZIN KURTULUSU İÇİN VERDİKLERİ MÜCADELE TOM. DEVRİMCİLERE ÜNDER OLSUN.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEMİZİ HAYATIN HER ALANINDA ÖRGÜTLÜ VE KARARLI OLARAK SÜRDÜRELİM.

TEK BİR YÜREK TEK BİR YUMRUK.

BİRLİK, MÜCADELE VE İLERİ

uzlaşmaz. Ve gerçekten de öyle oldu. Ezilenlerin ezenlere karşı sürdürdüğü en basit ve en anlaşılır mücadele biçimi başladı. Ekonomik mücadele idi bu. Ve tüm diğer mücadele biçimleri gibi örgütlü verilmesi gerekiyordu. Sendika. Ama hangi sendika? Yapı İş kolunda bütün Türkiye'de 200'e yakın sendika var. 30'u İstanbul'da. Türkiye'ye bağlı olanı var, DİSK'e bağlı olanı var, bağımsız var. Hangisi? İşte bunu işçiler kendi öz deneyleriyle anlarlar. Kim devrimcidir, kim devrimci değildir. Lafa değil işe bakarlar. Ve karar verildi. İLERİCİ YAPİ-İŞ. Ve işçiler hemen öğrenmeye başladılar. Sendika demek işçi demektir. Burada ağa-köle ilişkisi olmaz. Kararı işçiler verir. Kapalı kapıcılık yapılmaz. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu birkaç liralık zampada değil, Sosyalizmdir. Ama bunları öğrenmek ve uygulayabilmek öyle tereyağından kıl gezer gibi kolay olmaz. Zafere ancak bilinçli, kararlı ve örgütlü bir şekilde savaşarak kazanılır. Bunları 110 günün deneyinde sindire sindire öğrendiler. Demek ki bütün patronların çıkarları birmiş. Örnek mi istersiniz? İşte aynı işyerinde faaliyet gösteren İmar Limited Şirketi Burkhard Gantenbein firmasının destekliyor. Taviz vermemelerini istiyor. Ve iddia e-

diyor; "Bu işçiler benim işyerimin sendikasının üyesidirler. Ben Türk Yapı İş ile işkolu seviyesinde Türkiye Yapı İş'e işyeri seviyesinde Toplu Sözleşme imzaladım. Onlar bu sözleşmenin kapsamına girerler." Onun üzerine Burkhard Gantenbein Şirketi kanunsuz grev yapıyor diye dava açar. Grevin 10. gününde dışardan getirdiği bazı kişileri işyerine sokmak istemiş, işçilerin kararlı tutumu onu ters yüz etmişti. Şimdi ise grevin 50. gününde dava açarak yeni bir hamle yapıyordu. Tabii kendi yasalarına bile ters düşerek. Ama bu yıldırabilirdiydi savaş okulunun öğrencilerini? Asla... Ve grev sürdü, polis baskısına patron tehdidine rağmen. O da mı sökmüdü. 98. gün öğleden sonra saat 4-5 arası binanın içinden çıkan bir grup toplu polisi ellerinden tomsonlarla çadıra girerler. Etraf polis arabasıyla aniden kuşatılmıştır. Çadırın içi darmaduman edilirdi.

Sebepler özkü altında buzağı aramaktır. Ktamlar dağıtılır, resimler yırtılır. Suç unsuru arıyorlar! İşçileri tartaklıyorlar. Fakat gene sökmüyor. İşçiler taviz koyuyor. Kimsiniz, necisiniz, ne hakkınız var? Suklüm püklüm dönüyorlar. İşin içinde başka bir iş var. Efen-dim bu işçiler marş falan söylüyorlarmış.

Bu sendika sert bir sendikaymış. Ve de Mayıs'da İslam Zirve Konferansı bu sarayda yapılacakmış. Ve pankartlarda kötü şeyler yazıyormuş. Örneğin TEK YOL DEVRİM, BAĞIMSIZ TÜRKİYE gibi. Eeee... İşte bu da hoş olmazmış. Burkhard Gantenbein-İslam Zirve Konferansı- Polis-İşveren-Kültür Sarayı. Demek hep bunların arasında diyalektik bir ilişki varmış. Ve de bunlar işçileri sevmezmiş.

Ve kaçınılmaz sonuç: BİRLİK - MÜCADELE - ZAFER...

İşveren istemeye istemeye grevde geçen günlerin ücretini, yılda 2 maaş ıkarıyım, 2 maaş iş bitirme primi, saat ücretine 5 lira zam, 750 TL. yakaacak parası, 10 TL. (günde) yemek parası ve diğer sosyal hakları verdiği gibi işten atılan iki işçiyi de işe geri aldı. Toplu Sözleşme 28 Nisan'da imzalandı. Patron dedi ki; "Hemen işbaşı yapın". İşçiler hayır dedi. Biz 1 Mayıs'dan sonra işbaşı yapacağız. Çünkü Dünya İşçi Sınıfının Savaş Gününde biz gene mücadele içinde olmak istiyoruz. İşveren bunu kabul etti. Aracı olan İstanbul Valisi bunu kabul etti. Fakat bunu kabul etmeyenler çadırın ve pankartların kaldırılmasını isteyenler vardı.

İLERİCİ YAPİ İŞ'İN TAKSİM KÜLTÜR MERKEZİ GREVİ ZAFERLE SONUCLANDI.

Kim mi acaba? DİSK yöneticileri! Olay şu: 30 Nisan'da çadıra sivil polisler geliyor, çadırı ve pankartları 1 Mayıs'da kaldırıp 1 gün sonra kurmalarını söylüyor. Çünkü edindikleri bilgiye göre bu çadır, sloganlar ve işçiler DİSK'e ters düşüyormuş diyor ve ekliyor; "Onlar barış derken siz KURTULUŞA KADAR SAVAŞ, onlar faşizme geçit yok derken siz TEK YOL DEVRİM diyorsunuz. Üstelik de DİSK'ten atılmışsınız. Bu çadır 1 Mayıs'da doğacak bir kayganın kıvılcımı olabilir." Fakat bu istekleri kabul edilmiyor. Ve 1 Mayıs'da onlar önterinden geçen yüzbinlerce işçiyi hem alkışlıyorlar hem de doğru sloganları onlara söylüyorlar. Ve onlar da alkışlıyor, sloganları benimsiyor. Ve de sayın sendika ağalarının zannettiği gibi hiç bir şey (onlara ters düşse bile) işçi sınıfının birliğini bozmuyor.

İşe başlamadan önce patronun işçilere söylediği şu sözler çok anlamlıdır: "Bu bir sınıf mücadelesiydi. Siz kazandınız, biz mağlup olduk." Evet onlar mutlaka yenilecektir. Herşey bizim yılmaz bir uğraş vermemize bağlıdır. İşte Opera işçileri bunu Taksim meydanına yazdılar. Mücadeleleri işçi sınıfımıza ışık tutsun.

“MİLTAN GENÇLİK” Geçmiş Karalamakta, İnkârda “İnce” Metodlar Geliştiriyor.

Militan Gençlik Dergisi Kızıldere 'de katledilen proleter devrimcilerinin mücadelesini küçümsüyor. Bu mücadeleden siyasi özünü ve önemini gençlik kitlesinin gözünden kaçırmaya ve onu kitlelerin bilincinde kartmaya çalışıyor; ama hayale kapılımsınlar bu isteklerine ulaşamayacaklar. Kızıldere'de yığılma ölen proleter devrimcilerini ve onların mücadelesini kitlelerin bilincinden silmek ve karartmak artık mümkün değildir. Kitleler onları tanıyor, biliyor ve benimsiyorlar. Sadece fedakârlık, kararlılık, teslimiyeti reddedişi kişiliklerinde simgeleştirme dolayısıyla değil, onları siyasi özleri ile de, onları proleter devrimcisi yapan önemli unsur olan amaçları ve siyasetlerini de biliyorlar.

"Militan Gençlik" ihanet edenlerin ihanet sebeplerini araştırıyor ve "partileri, grupları, kişileri; bunlar niyet ve istekleri bakımından devrimciyseler, bu yoldan geriye, teslimiyete ve ihanete götüren, oraya çeken, 'soyut', 'akıl çekici bir şeytan' ve benzeri şeyler yoktur. Onları oraya götüren, siyasi görüşlerinin nesnel muhtevasıdır. 1971 sürecinin devrim dönelerinin siyasi görüşlerinin nesnel muhtevası ise emperyalizmin stratejik olarak güçlü görülmesiydi. O kadar güçlüydü ki, değil insanların, hayvanların dahi aklını çelbilirdi. Her tarafta provokasyonlar tertiplebilirdi. Dünyaya bir peygamber olarak gelmiş, ama tanrı olarak çıkmıştı. Ona karşı gelinmezdi; çünkü ona karşı gelişleri bile o tezgahlıyordu. İşte nesnel muhtevası bu olan siyasi görüşleriyle "güneşi zaptetmeye gidenleri" lanetlediler" (M.G. sayfa 3) diyor.

"Militan Gençlik'in söylediklerini doğru kabul edelim; evet o insanlar "emperyalizmin provokasyonuna gelindini; emperyalizme hizmet edildigini" ileri sürüyorlardı. Tabii ki, bu bizim için doğru değildir ve "Militan Gençlik'in söylediği gibi kabul edelim ki, bu iddiaların nesnel muhtevası emperyalizmi stratejik olarak güçlü görmektir. Oldu... Yalnız bir şeye takılıyor kafamız; bu dönemler, proleter devrimcilerini, "emperyalizme hizmet etmiş olmakla" itham ettikleri için lanetlemiş oluyorlar da; sizler aynı proleter devrimcilerle "küçük burjuva devrimcileri" demekle; onları siyasi çizgiilerine "bu çizgi küçük burjuva maceracı bir çizgi" demekle; ve "bu gün... (o arkadaşların) çizgisini aynen savunmaya çalışmanın halkımıza ihanet etmek, sosyal emperyalizme doğrudan hizmet etmek anlamına geleceğini" söylemekle lanetlememiş, övülmüş mü oluyorsunuz?!

İlk dönemler bu arkadaşlarımıza, "küçük burjuva devrimcileri; küçük burjuva maceracılığı" diye saldırıyor; ve küçük burjuva maceracılığın dolayısıyla provokasyonuna gelindiğini, dolayısıyla emperyalizme hizmet edildiğini ileri sürüyorlardı. Sizler aynı işi üç yıllık bir gecikmeyle yapıyorsunuz. Bu üç yıllık gecikme, onları dönem, sizi proleter devrimcisi mi yapıyor?!

Ayrıca yazıda, dönemlerin döndükten sonraki düşünceleri alınmış ve o düşüncelerin de en hastalıklı yönlerine değinilmiş. Dönemlerin neden ihanet ettikleri gizlenmeye çalışılmış. Eeasen onların dönme sebepleri araştırılacaksa, basvurulacak görüşleri, döndükten sonraki görüşleri değil; dönmeden önceki görüşleridir. Fakat "Militan Gençlik" bunu yapmıyor. Özellikle onların en hastalıklı anlarında söyledikleri sözleri sebep diye gösteriyor. Halbuki onlar hastalığın sebebi değil, sonuçlarıdır artık.

Peki, niye bu yola başvuruyor "Militan Gençlik"? Birşeyleri gizlemeye çalışıyor da ondan... Bu hastalığın nedenlerini araştırıyorum maskesini takarak, hastalıklı hali ortaya

çıkıttıktan sonra yapılan birtakım davranışlara ve söylenen sözlerle işaret ederek; hastalık bundan ortaya çıkıyor diye göstermeye gayret ediyor. Burada şunu açıklamak ve bilmek gerekir ki, mahkemelerde devrimcilik kuffreden dönem ve hainler, yakalanmadan çok önce devrimci görüşleri reddederek Troçkizm, anarşizm, küçük burjuva maceracılığı olarak suçlamışlardı. Onları ihanete götüren görüşler diye hastalıklı anlarındaki saçmalıklar değil işte bu görüşler ele alınabilir. "Onları oraya götüren, siyasi görüşlerinin nesnel muhtevasıdır" diye söylüyorlarsa, onları teslimiyete ve ihanete götüren siyasi görüşleri niye ele almıyorlar? Almıyorlar çünkü, kendileri de onlarla bu konuda aynı şeyleri söylüyorlar; bunu gizlemeye karartmaya çalışıyorlar da ondan. Eğer bunu yaparsalar açıkça görecekler ki, o adamlar siyasi görüşlerinden dolayı hastalıklarının had safhaya çıkmış olmasından önce ne söylemişlerse kendileri de aynı şeyleri harfiyen şimdi söylemekte. Onlar, "küçük burjuva maceracılığı", "anarşizm", "Troçkizm" diyorlardı. Kendileri de aynı şeyleri ("küçük burjuva ihtilalciliği", "küçük burjuva maceracı çizgi", "Troçkizm" vb.) diyorlar.

O halde, kendileri şimdi "proleter ihtilalcisi" iseler, aynı şeyleri 5 yıl önce söyleyenler (henüz hastalığın ürünleri gözlenemezken) proleter devrimcileri değil miydi? Değillerse niçin değildiler? Kendileri o zamanlar bunlara karşı "yanlış" görüşlerle mücadele ettikleri halde, nasıl oluyor da devamlı "proleter devrimcisi" kalabiliyorlar? Yani, biz geçmişte emperyalizme hizmet ettik; emperyalizmin provokasyonuna geldik; devrimci değil maceracıydık deyip özleştirirlerini yapmaları gerekmiyor mu?!

Ama hayır! Kerameti kendinde olanlar böyle bir özleştirme yapmadan sağ solu dönemlikle hainlikle ve diğer kötü yakıştırmalarla suçlamayı tercih ederler. Özet olarak, o suçladığınız insanlarla, siyasi görüşlerinizin nesnel muhtevası bakımından en küçük bir farkınız yok sayın ermişler!.. Hastalığınız aynı fakat tezahürleri farklı olabilir, o kadar...

İlk dönemlerin proleter devrimcilerini itham etmelerinin nesnel muhtevasını söylediniz, anladık(!) peki, sizin ithamlarınızın sebebi nedir? Herhalde kendi ifadenizle, siyasi görüşlerinizin nesnel muhtevası olmalı.

Militan Gençlik bazı simgelerden bahsediyor. Ve yazının bütünü simgeler üzerine kurulu. Hani insanın aklına gelmiyor değil: Niye bu kadar simgelerle uğraşıyor, simgeleri için içinde sokmadan olayı açıklayıyorlar mı? O kadar karışık ve anlaşılmasız bir olaydan mı söz ediliyor?

Yoksa çok açık ve anlaşılabilir bir olayı, herkes tarafından çıplak gözle görülen gerçekleri "Militan Gençlik'in kafasındaki "gerçek"le çelişmesinden dolayı; doğrudan doğruya bu gerçeklere karşı çıkmaya cesaretlerinin olmamasından dolayı; adım adım kendi kafalarındaki "gerçeği" kitleye kabul ettirmek aracı olarak ilk adımda nesnel gerçeği karartmak; gerçeğin öyle kolay anlaşılamayacağına ima etmek; gözle görülen nesnel gerçekten ayrı, mutlak bir gerçek olduğunu, onun da anlaşılabilmesinin (o ermişlerin kafasındaki gerçeği) o kadar kolay olmadığını, ancak simgelerinin görülebileceğini ve görülen her şeyin arkasında büyük bir gerçek (sır) olduğunu iddia etmek suretiyle, nesnel gerçeklerle çelişen, kendi (kafalarının içindeki mutlak gerçek) görüşlerine kanal açmak amacını mı taşıyor.

"Ancak, on devrimcinin kişiliğinde toplanan simgeler ölmüdü. Fedakârlık, kararlılık, teslimiyeti reddediş vb. gibi her devrimin belirleyici etmenleri bugün yansıyor." (abç.) (M.G. sayfa 1, sayfa 3) Bu ne anlamda geliyor acaba? Her devrimin belirleyici etmenleriyim simgeler. Bu arkadaşlardan arda kalan, bizlere yüz gösterici olarak kalan sadece bu simgeleriymiş? Yani fedakârlık, kararlılık, teslimiyeti reddediş... Başka birşey kalmamış mı? "Militan Gençlik" kalmamış diyor.

O arkadaşlardan bizlere çok şey kaldı. En azından şunu düşünebilirdi "Militan Gençlik": Ne için fedakârlık yaptı bu on devrimci; ne için kararlılık gösterdi? Onların bu fedakârlığının, bu kararlılığının nesnel muhtevası nedir? Ama o böyle soruları işine geldiği zaman sorar, gelmediği zaman sormaz; çünkü o zaman apaçık görülecektir ki, bu fedakârlığı, kararlılığı, teslimiyeti reddedişlerini doğuran, o devrimcilerin ideolojileri siyasi görüşleri, halka ve devrime inançlarıdır.

İhanetin sebeplerini araştırın, ihanetin sebebi "siyasi görüşlerin nesnel muhtevasıdır" diyen "Militan Gençlik", fedakârlığın, kararlılığın, teslimiyeti reddedişin sebebi niye sormuyor? Bunun sebebi siyasi görüşlerin nesnel muhtevası değil mi acaba?

Her devrimin belirleyici etmenleri olarak kabul ettiğiniz davranışları ortaya çıkararak bilinmez, gizli bir güç (veya tanrı diyebilir miyiz?) Sadece ermişlerin "vasıl" olduğu mutlak gerçek) mi var? Yazıda onun için mi şeytanlarla, peygamberle, tanrıyla, simgelerle uğraşıyorsunuz; bizlere birşeyler mi hissetmek istiyorsunuz?!

Bahsettiğiniz simgelerin altındaki gerçek nedir? Simgeler gerçek değildir ki... Yanılıyor muyuz yoksa?!. O simgeleri sizler; iyi şeylerin, faydalı ve güzel şeylerin işaretleri, görüntüleri kabul ediyorsunuz ki, öyle olduğunuz, o simgeleri yaratma gayreti için girmenizden ve bunun (simgeleri yaratmanın) teorisini yapmanızdan anlıyoruz. O halde "on devrimcinin kişiliğinde toplanan simgeler" in kaynağı, on devrimcinin siyasi görüşlerinin nesnel muhtevası olamaz; çünkü onların siyasi çizgisini "küçük burjuva maceracı bir çizgidir" diyorsunuz; marksizm-leninizmle alakası yoktur diyorsunuz. Böyle olunca, niteliği bu olan bir siyasi çizginin "her devrimin belirleyici etmenleri" nasıl çıkarılır?

Biz burada, ihanetin sebebi siyasi görüşlerin nesnel muhtevasıdır, fakat fedakârlığın, kararlılığın, teslimiyeti reddedişin sebebi siyasi görüşlerin nesnel muhtevası değildir sonucuna varıyoruz. Peki, bunların kaynağı nedir? "Militan Gençlik", bize bunları anlatması gerekirken, simgelerin yaratılması ve yenilmezliği hakkında birtakım ifadeler söylüyor.

"Kızıldere, bütün halk ve gençlik için, bu simgeleri yenilmez kıla mücadelesinde tarihi bir tecrübe sunuyor." Artık gerçeklerden kopuk, sembollerle uğraşıyoruz. "Kitlelerin potansında eriyen bu simgeler... ve bu anlamda da kitle potansında erimiş simgeler, erimemiş simgelerden farklıdır." Simgeler bilimi ve simgeler alımıyla karşı karşıyayız adeta...

Evet, bu arkadaşlar simgelerle boşuna uğraşıyorlar. Mistisizme sığınıp bilinmezliği yaygınlaştırmak, militanların kafalarını karartmak cabası içindeler. Sonra da, doğu mistisizmine has bir yol izleyerek adım adım tekkeyi geliştiriyorlar esas alıyorlar. Ermişler, kafalarındaki "gerçeği" müritlerine birden söylemezler; onları önce, "gerçeği" öğrenmeye hazır olmalarını isterler. Ve bu hazırlık için en önemli şart, ermişlere inanmaktır. Onların "gerçeği" bildiğine mutlak inanç gereklidir ve bu inançların ispat etmeleri için belli bir süre gözlenirler. Ancak o zaman, ermişlerin kafasındaki gerçeğin bir kısmını (dikkat edin, tamamını değil) öğrenirler. Ermişler de hiçbir zaman görüşlerini açık seçik söylemezler, hatta gizlemler. Düşüncülerinden farklı şeyler savunuyor gibi görünürler. Böyle yapmaktaki amaçları, ilişkiler kurdukları mürit adaylarının kafalarını karıştırmak; onları çevrelerinden koparabilmek, mistik şüpheliği aşılayabilmek; şaşkına çevirmek; aklın çözümeceği gerçeği, ancak ermişlere inanarak çözülebileceği kanısını uyandırmaktır.

BİR LİSELİ OKUYUCUMUZUN MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİNE CEVABI.

**IZMİR ATATÜRK LİSESİNDE OKUYAN, BİR DEVRİMCİ ARKADAS
DERGİMİZE GÖNDERDİĞİ MEKTUPTA "MİLİTAN GENÇLİK DER-
GİSİNİN TAHRİFATLARINA CEVAP VERİYOR.**

Tüm oportünist, revizyonist grupların devrimci görüşlere utanmazca küfürler yağdırmaları son hızıyla devam ediyor. Aralarında nüfusa denilecek kadar farklılık kalmayan oportünistler devrimci görüşleri eleştireyim derken oportünizmin botağında kulaç attıklarını kendi ağzlarıyla sergiliyorlar. Bu gruplardan biri de 71 yenilgisinin yarattığı yığınlık ortamında elleri titreyen, gözleri kararan ve bu nedenle de kendilerine kıllıf uydururken PDA oportünizminin olmasına takılan çok çok "ihtilâfçiler".

Aşağıdaki yazım Militan Gençlik dergisine mektup niteliğindedir. Uygun görürseniz yayınlamanızı diliyorum. Sizlere bu uğraşınızda başarılar dilerim.

MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİ,

Derginizin 2. sayısının orta sayfasında "emperyalizm çağının burjuva tahillerini açığa çıkaralım" başlıklı yazınızla "eleştiri" konusu olan Devrimci Gençlik dergisinin 5. ve 6. sayılarındaki "Oligarşi ve Faşizm" yazılarını bir arada okudum. İkisini karşılaştırarak okumam bana pek çok gerçeği somut bir şekilde öğretti. Aslında kimlerin neyin savunuculuğunu yaptığı ortadaydı ama 2. sayıdaki yazınız keskin revizyonizm kokusu nun kendisini açıkça hissettirmesi açısından çok "öğretici" bir yazıydı.

Hangi gerçekleri kavramışım? Kimlerin alçakça tahrife, şarlatanca yalana, rüyaya başvurduğu, kimlerin sözde eleştiri yapayım derken bu denli aciz duruma düşüldükleri, kimlerin proleter ahlaktan zerre kadar birşey kapmamış oldukları. Aslında proleter namusluktan nasibini alamamış olanlara ahlakla ilgili bir-iki şey söylemek gerekiyor. Ama, bu derginin sütunları buna elvermez. Bu mektubu yazmamın birçok nedenleri var ama bunlardan birkaçını sıralamakla yetineceğim (tahrif ile ilgili olanlarını): 1. Devrimci Gençlik dergisinin 6. sayısının orta sayfasında bir cümle tam yazıdan koparılmış, diğer paragraflarla olan bağlantısı kesilmiş ve cümlelerin sermaye ihracı, emperyalizm döneminde birinci dereceden önemli değildir demek istediği yazılıyor (Militan Gençlik, 2. sayı, orta sayfa).

Evet, emperyalizm döneminde sermaye ihracı birincil dereceden önemlidir. Ve emperyalizm döneminin temel özelliklerinden biridir. Ama salt onun bu niteliğini vurgulamak yetmez. (Bu noktayı iki numaralı başlıklı anlatıcı) "Sermaye ihracının ana belirleyici olduğunun" tesbitinin yanı sıra onun hangi alanlara yöneldiğini de tesbit etmek gerekir."

(Devrimci Gençlik, sayı 6) Ve eğer dikkat edilcek olursa üretim güçlerinin her iki ülkedeki gelişim düzeyinin zorunlu sonucu olarak ağırlıkla üretken olmayan alanlara yönelmiştir.

Bu durum verileriyle beraber Devrimci Gençlik dergisinde konulmuş - tur. Sermaye ihracının ağırlıkla o alanlara gelmesi o dönemde ikil ama ca hizmet eder. "1- Bu alanlar üretken alanlar olmadığı için emperyalist

ülkenin mamul mallarıyla rekabet şansı yoktur, engelleyici değildir. 2- Bu yatırımlar vasıtasıyla mamul mallar daha kolay pazarlanmakta ve hammaddede ithalati daha ucuz sağlanmaktadır." (Devrimci Gençlik, sayı 6)

Ve sermayenin elemanları içinde nakit sermaye ön planda gelmekte (üretken olmayan alanlara yöneltildiği için patent, lisans, know-how, teknik bilgi, teknik eleman unsurları belirleyici değildir.) Ve onun da büyük bir kısmının borcu veren ülkeden meca ihracına ayrılması şartı ileri sürülüyor. "Böylece sermaye ihracı meta ihracını da teşvik eden bir araç haline geliyor" (Lenin-aktaran Devrimci Gençlik, sayı 6).

Devrimci Gençlik dergisi bu anlattıklarımı en geniş biçimiyle ve ayrıntılarıyla ortaya koyduktan ve bu ilişkilerin ortaya çıkardığı yapıyı da belirledikten sonra şu sonuçlara varıyor: Emperyalist ülkenin üretici güçlerinin gelişim düzeyi sonucu, sermaye ihracı içinde nakit sermayenin ön planda gelmesi ve de ağırlıkla üretken olmayan alanlara (demiryolları, tramvay, elektrik, su, liman, ticaret, madenler) yönelmesi emperyalist sermaye ihraç politikasının bir yandan o ülkede kendiliğinden güçlerine uygun bir şekilde pazar yaratmak ve mamul madde ihracı ile hammaddede ithalini kolaylaştırmak, diğer yandan o alanda bir sömürü uygulamak olduğunu gösteriyor.

Bütün bunlar ortadayken, Militan Gençlik dergisinin Devrimci Gençlik dergisini sermaye ihracının birincil dereceden önemli olduğunu gözlemlemek suçlaması şarlatanca bir yalan değil de nedir? Bunu böyle söyleyen mantık, Mao'nun Yeni Demokrasi Üzerine adlı kitabında, "Çin'in gümrük, dış ticaret ve ulaşım (deniz, hava, kara) kontrolünü ele geçirdiler (elbette ki, kendiliğinden değil, sermaye ihracının ağırlıkla bu alana yönelmesi ve bir dizi emperyalist anlayışla / benim notum /) ve böylece mallarını Çin'e serbestçe sokabildiler, onu sanayi ürünleri için bir pazar durumuna çevirebildiler ve aynı zamanda ülkenin tarım üretimini kendi emperyalist politikalarına tabi kıldılar" satırlarını diğer satırlardan ayırıp sermaye ihracının ön planda olduğunu belirtmediği için emperyalizmle ilgili olmamakla suçlaması gerekir.

3- Devrimciler salt evrensel gerçekleri koymakla yetinmezler -böyleleri fyi bir marksolog olabilir ama marksist olamazlar- önemli olan onun o ülke somutunda kazandığı boyutları ortaya çıkarmaktır. Ki, bu o ülkenin devrim yolunun özelliklerini tesbit etmek açısından en temel sorundur. -Emperyalizmin birinci ve ikinci bunalm dönemleri için sömürge ülkelerde demokratik halk devrimlerinin anti-emperyalist, anti-feodal şeklindeki formüle edilmelerinin kriteri nedir? Birincil ve ikinci bunalm dönemlerinde sömürge ülke halklarının düşünmelerinin genel karakteristikleri nelerdir? Bütün bunların cevabı emperyalistlerle o ülke arasındaki ilişki (sermayenin elemanları arasında nakit sermayenin ağırlıkla olması ve ensans olarak üretken olmayan alanlara

Aşağıdaki yazım "Devrimci Gençlik" dergisine mektup niteliğindedir. Uygun görürseniz yayınlamanızı diliyorum -
Sizlere bu uğraşınızda başarılar dilerim
MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİ

Derginizin 2. sayısının orta sayfasında "Emperyalizm Çağının Burjuva Tahillerini Açığa Çıkaralım" başlıklı yazınızla "eleştiri" konusu olan Devrimci Gençlik Dergisinin 5. ve 6. sayılarındaki "Oligarşi ve Faşizm" yazılarını bir arada okudum. İkisini karşılaştırarak okumam bana pek çok gerçeği somut bir şekilde öğretti. Aslında kimlerin neyin savunuculuğunu yaptığı ortadaydı ama 2. sayıdaki yazınız keskin revizyonizm kokusu nun kendisini açıkça hissettirmesi açısından çok "öğretici" bir yazıydı.

Evet sadece bazı noktaları açmaya çalıştım. Elbette sizin dergilerden başka pek çok yazı var o yazının her bir kelimelerine değinmek sayfa lar dolusu yazı ister. Dy bu bir mektup niteliğinde.

Neyse baylar! Devrim edin - - - Sizden de ölmür kurtarıyoruz - (tandesisim) paygösterimiz gelecekte...

Liselİ Bir Öğrenci

İZMİR

yönelmesi (diğer alanlara hiç gelmiyor diye birşey söz konusu değildir) ve emperyalizmin o ülke siyasi iktidarı içinde yer alması yani dışsal olgu olması - ülke hakim sınıflarının emperyalizmle ilişkisinin işbirliği düzeyinde olması) ve bu ilişkinin yol açtığı yapıya yatar. Ve bugün anti-emperyalist, anti-oligarşik eylemlerden bahsederken onun cevabını da bu ilişki içinde arıyoruz.

Evet Militan Gençlik! Sermaye ihracı birincil dereceden rol oynar ve emperyalizmin yapıci ve yıkıcı etkisi vardır demek yetmez. Aslında meseleyi bu kadarla geçiştirmenizin amacının yapıların somutu incelemelerini engellemenek ve bugün ülkemizde, ve üçüncü bunalm döneminde emperyalistlere ve onların içinde yer aldığı oligarşik diktaya karşı sınıfların mevzilenmesini, çalışma tarzını ortaya koymayı belirszizliğe sürüklemek için olduğu açıktır. Biliyoruz ki, sömürge bir ülkede devrimin görev ve stratejisini tesbit edebilmek herşeyden evvel o ülke halkı ile emperyalizm arasındaki ilişkiyi ortaya koymakla mümkündür. Onun için emperyalizmin yıkıcı ve yapıci etkisini vurgulamakla kalmak yetmez, hangi alanlar-

da, nasıl uygulandığını belirtmek gerekir. Devrimci Gençlik bunu ortaya koyduğu için planlamacı oluyor (!) Aynı mantık halk demokrasisi emperyalizmin yıkıcı ve yapıci etkisini vurguladıktan sonra bunun hangi alanlarda nasıl yapıldığını ortaya koyan Mao'yu da planlamacıla suçlaması gerekir. Öyle değil mi tembel doktorierler?

Ve yine, bir bilimsel formülasyonu kavratılabilmek için o formülasyonun konulmasını gerektirmiş olan somutu ayrıntılarıyla vermeye çalışsan Devrimci Gençlik'in bu tutumunu lafı dolandırmak olarak suçlamak tembelliğinden değil midir? Ve bu tutumunu hırsızlık olarak nitelendirmek (!) icazetli sözlerinize yığınları aldatıcıdır mi sanyorsunuz? Evet sadece bazı noktaları açmaya çalıştım. Elbette gözünüzden kaçmayan pek çok yönü var o yazının. Hepsinden bahsetmek sayfalar dolusu bir yazı ister. Oysa bu bir mektup niteliğindedir.

Neyse baylar, devam edin! Sizden de ölmür kurtarıyoruz. Hem de sizin gayretlerinizle handolsun.

Atatürk Liseli bir öğrenci. İZMİR

"GÖLBAŞI" NDA FAŞİST BASKI.

Öğrenim yılının bitmesine az bir zaman kalmasına rağmen Gölbashi Lisesi'nde ilericiler öğrenciler ve öğretmenler üzerinde baskı yoğunlaştırılmaktadır. Ders yılı başında ilericiler öğretmenleri başka liselere sürmekle yetinmeyip, okuldaki olan faşist kadrolarını civardaki Adana, Kozan, Osmaniye ve Maraş liselerinden getirdikleri 17 faşist komando ile güçlendirmişlerdir. Bunların da yardımıyla 27.4.1976 günü Gölbashi Lisesi'nde görev yapan Töb-Der üyesi öğretmenler Reşit Yıldız, Nurettin Canikli, Sami Ok ve Avni Nurhan okulda otururlarken faşist öğrenciler Vakkas Dalıkılıç öğretmen odasında öğretmenlerin yüzüne karşı "hoca, hoca biz buranın yerlisiyiz, istersek burayı kurşun yağmuruna tutarız." diyerek tehdit etmişlerdir. Bu olaydan yarım saat sonra Ülkü Dergi'nden çıkan faşistlerle birleşen okuldaki faşist öğrenciler ilericiler öğretmen ve öğrencilere silahla saldırmışlardır. Bu saldırı sonunda okulun batısından kuzeye doğru uzanan caddedeki bulunan evde oturan Fatma Karakaş isimli bir kadın kapı önüne çıktığında, Halil Kelletaş ve Ali İhsan Gökcu isimli faşistlerin tabancalarından çıkan kurşunlarla ölmüştür.

Planlı olarak yapılan bu saldırı sonucunda ilericiler öğretmen ve öğrencilerin evleri hiçbir hukuki gerekçe dayanmaksızın aramıştır. İlk aramalarda ilericiler öğrencisi Hüseyin İğli'nin evinde birşey bulunamamış, Hüseyin İğli polis karakolunda iken evinde yapılan ikinci aramada 7,65 mm. çapında Beretta marka bir tabanca ortaya çıkarılmıştır. Bu olayların sonucunda Hüseyin İğli, Servet Ayrik, Doğan Ayrik, Abbas Demirköprü, Bayram Akbıyık, Nusret Demir, Fevzi Çapan, Halil Doğan, Hüseyin Deli isimli devrimci öğrenciler polis karakoluna götürülerek işkence yapılmıştır. İşkence sonucunda Hüseyin İğli'nin kaburgaya kemiği kırılmıştır. Olayların mahkemeye intikali sonucu 5 kişi tutuklanmıştır, 3 kişi serbest bırakılmış ve 4 kişi hakkında da gıyabi tutuklama kararı verilmiştir.

Bu olayların sonucunda da baskı ve terör şiddetini daha da arttırmıştır.

Not: Fatma Karakaş isimli kadının ölümüne sebep olan Ali İhsan Gökcu isimli faşist, 30 Mayıs 1972'de devrimci kardeşimiz Sinan Cemil'i ihbar eden İnekkli Köyü Muhtarı katil Mustafa Gökcu'nun yeğenidir.

Gölbashi'li Devrimciler

FAŞİZME NİHAYET HALKLARA HÜRRIYET

Çeçen sayımızda yayınlanan "Devrimci Gençlik! Anti-faşist Halk Eylemlerinin Ön Saflarına" yazısında temel sloganlarımızı açıklayıcı ifadelerle sahip yan sloganlardan birisi olarak "Faşizme Nihayet Halka Hürriyet" sloganı da önerilmişti. Bazı arkadaşlar, bu öneriyle bizim "Halklara Özgürlük" sloganından geriye bir adım attığımız sonucunu çıkarıyorlar. Elbette böyle birşey söz konusu değil. Tam tersine "Halka Hürriyet" yerine daha doğru olduğu için "Faşizme Nihayet, Halklara Hürriyet" sloganını savunmaktayız. Dahası, dergimizin önceki sayılarında olduğu gibi çeçen sayısında da fe-derasyonla ilgili yazıda bu konudaki tavrımız bir kez daha belirtilmişti. Demek ki bütün sorun aynı sayıda bir yan slogan olarak -ve sonuçları düşünülmeden- "Faşizme Nihayet, Halka Hürriyet" in önerilmesinden kaynaklanıyor...

Ama görünen odur ki, milli meseleyi "sloganlar düzeyinde" tartışmamız isteniyor. Hemen belirtelim ki; her meselede olduğu gibi milli meseleyi de yalnızca sloganlar düzeyinde tartışmak yanlış. Eğer tartışılması gereken bir konu varsa, bu program hedefleri ve eylem programı temel alınarak tartışılmalıdır. Bunun ötesi havanda su dövmek olacaktır.

Böyle bir sakıncayı vurguladıktan sonra "Halklara Özgürlük" sloganı karşısındaki tavrımızı açıklayabiliriz. Bilindiği gibi Türkiye'de

bu slogan ulusların kaderlerini tayin hakkının savunulmasının bir yansıması olarak anlaşılmalıdır. Ve bu slogan kullanıldığı zaman söz konusu halkın Kürt halkı olduğunun herkes bilmektedir. Oligarşinin ve onun taze kanı unsurların gösterdiği "hassasiyet" bunun en açık kanıtıdır! Yani pratikte "Halklara Özgürlük" sloganı Türkiye'de birden fazla milliyetin bulunduğu, milli baskı politikası uygulandığı yolunda ajitasyon yapılmasına hizmet etmektedir. Böylece yığınlara doğru bir mesaj götürmektedir. Zaten ezen ulus devrimcilerine milli baskının defilere edilmesi için düşen görev ajitasyonlarının için özüne pratikle ilgili olan: "Kendi ulusu" tarafından ezilen bir ulusa karşı tutuma değinmesidir. Bunu kavramayanların yeri ezen ulus güveninin bataklığıdır. Ve bu ajitasyonu yapmaktan kaçınanlar, bırakın sosyalistliği, tutarlı bir demokrat bile sayılamazlar. Bu yüzden söz konusu sloganın biçimsel ifade edilmesinin tartışılması haldeki pratiğimize ışık tutmaz. Ve ikinci dereceden bir öneme sahiptir. Yine de sırf konuya açıklık kazandırmak için bu biçimsel soruna kısaca değinelim.

Bilindiği gibi "Halk" kavramı toplumların gelişiminin düzeyine göre bir anlam kazanan ve sönürmeye ve baskıya karşı olan bütün unsurları içeren değişken bir kavramdır. Yani ulusal bir sınırlılığı söz konusu olmayabilir. Hal-

buki örneğin "Milliyet" kavramının ulusal bir çerçevesi vardır. Çünkü milliyet ulus öncesi konudur bir ifadesidir. Demek ki, teorik olarak "halk" ya da "halklar" kelimesini kullanmak bizi siyasi bakımdan farklı bir sonuca götürmez. Eğer programımızda ve elbette siyasi propagandamızda da milli meseleyi açık ve seçik somut ve canlı sunabiliyorsak, Türkiye'de iki ayrı ulusun ama, ezen ve ezilen ulusların mevcudiyetini vurguluyorsak, Türkiye halkı da desek, Türkiye halkları da desek ulaşacağımız siyasi sonuçlar değişmeyecektir. Ama yeter ki, bu konuda art niyetli olmayalım, ve egemen ulus milliyetçiliğinin ön yargılarına alet olmayalım...

Böylesi önyargıları her konuda "keskinlik" taslayan ama burjuva kuyrukçuluğunu hemen açığa çıkararak "somut" yaklaşımlarda izlemekteyiz. "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" diyen Halkın Kurtuluşu ve Halkın Sesi, Kürt halkından vazgeçerek reformizme el uzatmaktadır. Ecevit'le işbirliği adına Halklara Özgürlük sloganı feda edilmektedir. Bir ulusu ezerek, genel olarak özgürlük mücadelesinin anti-faşist mücadelenin başarıya ulaşamayacağı gerçeği kasıtlı olarak unutturulmak istenmektedir. İşte slogan ve kavram kargaşalığı yaratan milli meselenin kitleler önünde hasır-altı edilmeye çalışıldığı günümüz pratiğinde halklara özgürlük sloganını savunmak özel bir önem kazanmaktadır. Böyle bir ortamda bizlerin "Halklara Özgürlük" sloganını attığımız halde yan slogan olarak bile "Halka" hürriyet talep etmemiz ters bir görünüm kazanacaktır. Hatta pratikte "Halklar" diye değiştirmek bile en azından arkadaşlarımızın kafası bulanmış kalacaktır. Ve böyle bir or-

tamda ikincil öneme sahip bir teorik yaklaşımı gündeme getirerek "halk mı, halklar mı?" sorusunu sormak yine yanlış olacaktır. Çünkü "Halklara Özgürlük" sloganı bugün içerik olarak ihmal edilmemesi gereken bir ajitasyon (ulusların kaderlerini tayin hakkının savunulmasını) kitlelere iletmektedir. Çünkü herkes halklara özgürlükten, Kürtlere özgürlük istendiğini anlamaktadır. (Elbette bu ayrıca Kürtlere özgürlük ve Kırdara Azadi sloganlarını geçersiz kılmaz). Bu slogandan vazgeçilemez. Ve bizler gerçekten Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesini istiyorsak, bu istegimizin belirtisi olarak ezilen ulusun ayrılma özgürlüğünü savunmalıyız. Ki, bu mücadele birliğin temellerinin "zor" değil, "gönüllülük" olduğu, ulusların eşitliği demek olduğu anlaşılabilir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu konuyu sloganlar düzeyinde tartışmak kısır ve yanlış olacaktır. Çünkü savunulan sloganlar, savunulan programların bir ifadesidir. (Ve bu sloganlardan vazgeçebilenler, böylece milli meseledeki gerçek programlarını ve niyetlerini açığa çıkarmış olurlar) Evet, biz "Halklara Özgürlük" sloganını savunuruz. Ve biliyoruz ki, milli mesele Türkiye gibi "yeni-sömürge" bir ülkede emperyalizme bağımlı bir ulusun oligarşisinin aynı zamanda sömürgeci bir siyaset izlediği tesbitinden yola çıkarak, kesintisiz devrimin perspektiflerini derinleştiren bir program çerçevesinde ele alınmalıdır. Ancak böyle bir program milli mesele ile ilgili daha ileri ve daha açık seçik sloganlara sahip olacaktır.

analar faşizme karşı örgütleniyor

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ VE SEHİT DÜŞEN DEVİRİMCİLERİN ANNELERİ BASIN TOPLANTISI YAPTILAR.

NİĞDE'DE FAŞİST TERÖR.

Ülkemizde "açık faşizm"i getirme çabalarının bir sonucu olarak Niğde'de faşist terör artmaktadır.

23 Nisan 1976'da faşistler polis desteği ile Endüstri Meslek Lisesi'ndeki devrimcilere saldırmışlardır. Bunun üzerine devrimciler toplanmış, bu saldırıya karşı koymuşlardır. Faşistler devrimci direniş karşısında geri çekilmiş, devrimciler daha sonra "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarını atarak yürüyüş yapmışlardır. Polis saldırmış ve silah çekmiştir. Devrimciler ise polisi taşla tutmuşlardır. Olaydan sonra polis bir yandan faşistlerin yaptığı yürüyüşü korurken, bir yandan da sokaklarda devrimci avına çıkmıştır. Sekiz arkadaş tutuklanmıştır.

Bütün bu baskılar, biz devrimcileri yıldırmayacaktır.

Yaşasın Türkiye halkının kopmaz bir parçası olan devrimci gençlerin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği mücadele!

Devrimci Gençler

Kemerhisar'da (Bor'a bağlı) belediye işçileri faşist temsilci Ali Ter'in bütün önelici çalışmalarına rağmen Genel-İş bünyesinde örgütlenmişlerdir.

22 Nisan gecesi yine Kemerhisar'da TÖB-DER ve kültür derneğine ait baskılar yapılmıştır. 23 Nisan gecesi Kemerhisar Ükü Derneği'nin tabelası çalınmıştır. Bu olaya uzak yakın hiç bir ilgisi olmayan ikisi Üniversite öğrencisi dört kişi mahkemeye verilmiştir.

Ameler günü dolayısıyla Ankara Kadınlar Derneği devrimci mücadelede şehit düşen devrimcilerin anneleri ve yakınlarıyla birlikte bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına Dernek yöneticilerinin yanısıra Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Utaz Bar - dakiç, Ata Yıldırım, Sami Ovaloğlu ve Hakan Yurdakuler'in anneleri ve yakınlarıyla hapisteki birçok devrimcinin anneleri ve yakınları katıldılar.

Basın toplantısında Ankara Kadınlar Derneği Başkanı Nevin İnaç özette şunları söyledi: "Bugün anneler günü. Bugünün amacı anaları mutlandırmak, onlara duyulan sevgi ve saygıyı özel olarak sunmak. Ancak, ezilen, horlan, baskı altında tutulan emekçi kadının haberi yok böylesine bir günden. Ve, bu anlamlı günden yararlanacak sadece sermaye çevreleri. Onlar, reklam kampanyaları, hediye çekleri ve benzeri araçlarla ana sevgisini sömürerek

kârlarının artması için kişilerin tüketim eğilimlerini körüklemektedirler. Ancak, bugün insanların insanca yaşayacağı bir düzen uğruna mücadele edenler üzerinde yoğun bir baskı sürüp gitmektedir. Faşist katliamlar gündelik olaylar haline getirilmeye çalışılırken, anaların tavrı susup oturmamak, kaderine boyun eğmek olmamalıdır. Analar örgütlenmeli, vurulup düzensiz evlatlarının yalnız olmadığını, anaların da, onların haklı mücadelesine destek olduklarını göstermelidirler. Halkımızın, kurtuluş için sürdürdüğü günden güne yükseliş büyüyen, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yitirdiği, ölümü, işkenceyi, acıyı ve zulmü yitirdiği göğüsleyen devrimci evlatlarının anaları örgütlü bir şekilde bu mücadelede onurlu yerlerini almalıdırlar ve atacaklardır."

Daha sonra konuşan Sinan Cemgil'in annesi Nazife Cemgil; "Bugün buraya ölen evlatlarımıza ağlamak için top-

lanmadık. Onlara ağıtlar yakmaya gelmedik. Kanlı elleriyle aramızda dolaşan katillerden merhamet dilenmeye, yaralarını merhem aramaya, derdimize ortak bulmaya gelmedik. Ölenler bizim çocuklarımız. Onları yüreklerimizimize gömdük. Bir evlat verdik bin kazandık. Etiyle, kemiğiyle, beyniyle bizim olan, varlığıyla yarınları çizen, çizecek olan çocuklarımız. Bundan böyle başka evlat acıları istemiyoruz. Bunun için de, biz analar el ele, omuz omuza verip faşizme karşı örgütlü bir biçimde mücadele vereceğiz. Şimdi varolan, yarın varolacak olan daha tohumları analarının kanına düşmüş olan yarınları çocuklarına bağımsızlık mücadelesinde toprağa düşen evlatlarımızın kanlı gömleklerini miras bırakmak istemiyoruz. Biz onlara güneşli güzel günler armağan edeceğiz.

Ve analar olarak faşizme karşı emansız mücadeleyi vereceğiz..."

Demokratik Kitle Örgütleri ve Revizyonistlerin Sahtekarlığı.

TÜTED Ankara Şubesi'nin 17 Nisan günü yapılan Genel Kuruluna; devrimciler, revizyonizm politikasının doğal sonucu olan sahtekarlıklar ve daha sonra da "saldırıya" uğradık yaygaraları ile karşı karşıya kaldılar. Giderek bu yaygaralar tüm devrimcilere karşı bir küfür kampanyasına dönüştü.

OLAYLARIN GELİŞİMİ

Kongre başkanlığı seçimlerine TİP, TSİP ve devrimciler olmak üzere üç grup katıldı. Yapılan seçimlerde revizyonistler oyları "yanlışlıkla" eksik saydılar. Yapılan itirazlar sonucunda seçimin yeniden yapılması kararlaştırıldı. O ana kadar birbirlerine karşı en uzlaşmaz bir tavır alan TİP ve TSİP'li revizyonistler birleşti. İkinci sayım sonuçları ilk sayımda devrimcilerin oylarının 20 kadarcının sayılmadığını ortaya çıkardı. Daha sonra bir üyenin yaptığı açıklama revizyonistlerin maskesini düşürdü. Kongrede 10 Nisan'dan sonra müracaat ettikleri ileri sürülerek üye kaydedilmeyen 150 teknik elemanın durumu görüşülürken (yönetim kurulu bu

kişilerin oy kullanmalarına karşı çıkıyordu) söz alan bir üye; kendisinin TİP sempatisini olduğu gerekçesiyle 12 Nisan'da müracaat ettiği halde üyeliğe kabul edildiğini açıkladı. Bu açıklama üzerine Kongreye ara verildi ve kayıt işleri üzerinde yapılan incelemelerden de ikinin üzeri sıfır yapılarak 12 Nisan tarihinin 10 Nisan olarak değiştirildiği anlaşıldı. Bu arada 150'ye yakın kişinin üyeliği kabul edilmezken, aynı durumdaki 50 kişinin üyeliğinin kabul edildiği ortaya çıktı.

DEVİRİNCİLER KONGREYİ TERKEDİYOR.

Şapka düşmüş, kel görünmüştü. Devrimcilerin sürekli uyarıları da fayda getirmemiş; Kongre'nin ertelenmesi ve üye kaydedilmeyen 150 kişinin de üyeliğe kabul edilmesi teklifleri reddedilmişti. Bunun üzerine devrimciler Kongreyi terketmişlerdir.

Artık revizyonistlerin yapacağı tek şey kalmıştı; Kongreyi terketmekte olan devrimcilerin üzerine saldırmak. Saldırıda kalan TİP ve TSİP'li saldırganlar

devrimcilerin salonu terketmelerini bekliyor ve son kalan üç kişinin (biri AYÖD yönetim kurulu üyesidir) üzerine saldırıyorlar.

SAHTEKARLIKLARIN KAYNAĞI REVİZYONİST İDEOLOJİDİR

Demokratik kitle örgütleri konusunda bugüne kadar hiçbir temel soruna cevap getirmeye çalışmayan, sorunu sadece kendilerinin yönetiminde olup olmamalarına bağlayan "ne pahasına olursa olsun yönetim bizde olmalıdır"la hareket eden bu kişiler, elbette sahtekarlık yapacaklardı. Elbette, kitle örgütlerinden, kendilerinden olmayan kişilerin tercit edilmesine çalışacaklardı.

Demokratik kitle örgütleri parti değildir yaygarasını kopartacaklar, ama pratikte bunun tam tersini yapacak, kendileriyle aynı düşüncede olmayanları tasfiye etmeye kalkışacaklardır. Ama, meydan boş değildir.

SOL İÇİNDEKİ AYRILIKLARA "ZOR METODLARI" SOKULMASIN.

Faşizme karşı çok yönlü mücadelenin görevleriyle yüklü olduğumuz şu günlerde, sol hareket içindeki ayrılıklara zor metodlarının sokulmasına her zaman karşı çıktık. Sol hareket içindeki ayrılıkların çözümünün ideolojik mücadele temelinde çözümlenebileceğini

defalarca belirttik. Ama kimse meydana boş zannedip kendi zırva düşüncelerinin tahakkümünü zorbalıklarda aramasın. Devrimciler bu metodlara karşındırlar ama, kendilerine yöneltilen hiçbir zorbalığı karşılıksız bırakmazlar.

AYÖD yöneticileri de kendilerine yapılan saldırının hesabını sordular.

KOPARTILAN YAYGARA SAHTEKARLIĞI ÖRT-BAS EDEMEZ

TÜTED yöneticileri gelişen bu olaylar karşısında sahtekarlıklarını ört-bas etmek için "basıldık" yaygarasını kopartılar. Evet, basılmışlardır, hem de suç üstü; kayıt işleri üzerindeki sahtekarlıklarının tesbitiyle.

DÖNEKLERDEN YANA MİSİNİZ?

TÜTED Kongresi'ndeki ve daha sonraki gelişmeler üzerine revizyonist ideolojii yaymaya çalışan Yürüyüş dergisi devrimcilere karşı bir küfür kampanyası açtı.

Yürüyüş dergisi dönemlerden bahsediyor. Evet, dönemler vardır! Ama Yürüyüş dergisi devrimci hareketi içinde dönemekler çıkmasını sevinçle karşılar, dönemlere değil de faşizme karşı yiğitçe savaşanlara saldırıyor. Yoksa onlar dönemlerden yana mı?

KARS'da Faşist Baskılar

KARS DEDE KORKUT EĞİTİM ENSTİTÜSÜNDEKİ FAŞİST BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR. BU KONUDA KARSLI DEVİRİNCİLERİN AÇIKLAMALARINI AYNIEN YAYINLIYORUZ.

Faşist MC nin iktidar oluşundan hemen sonra her noktaya kendi güdümlüklerini yerleştirmesinin bir örneğini de okulumuzda gördük. Bizler Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsünde okuyan ve örgüt seçiminde 330 kişi içinden sayımızın 209 olduğunu bilen devrimci gençleriz.

Müdürün gelişini Erzurum'dan yönetilen faşist-komandolar bayram havasına büründürdüler. Kamyonlarla Erzurum'dan Kars'a getirilen faşistler ellerinden gelen ardlarına komadılar. Bu bir.....

İkincisi, 16 Mart 1976 da okulun spor salonunda öğretmen okullarının kuruluşu kutlanırken kasıtlı olarak "Hoşgelisler ola Mustafa Kemal Paşa" şarkısında geçen Cephede mitralyöz ayna gibi parlıyor yerine "cephede bir hilal ayna gibi parlıyor" adapta ettiler. Olayın seyrini önceden hesaplandığı için okul polisçe sarılmıştı. Kahrolsun Faşizm, Bağımsız Türkiye sloganlarını attık diye polisçe dışarı atıldık.

Salonda bulunan Millî Eğitim Müdürü, Kars Valisi öylecene kala kaldılar. Kutlama töreninin bitiminde gündüzlü-erkek öğrencilerinin Şehre inmesi gerekiyordu Okulun servisi polis emrine verildi, onlar servise öğrenci alınmaz deyince, bizde servisi sardık, ve bileğimizin zoruyla servis arabasına binebildik. Üçüncüsü, yatılı kız arkadaşlarımızı yönetilen

TOM YURTTA AKTIF KİTLE DİRENİŞLERİNİ ÖRGÜTLEYELİM. FAŞİZMİN BASKI VE TERÖRÜ MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ.

haksız baskıları kasıtlı sindirme çabalarını yemek için boykota gittik.

Usulsüz oluşturulan disiplin kurulunca bir takım cezalar verildi kız arkadaşlarımıza. Bunlara karşı direndik. Polis okulu sardı ve direnşin okul içinde kaldığı sürece kendilerini ilgilendirmediği, sorunun öğrenci idareci ilişkisi olduğunu söyleyip gitmek istedi ama Müdür Okulda kalmaya zorladı. Kanunsuz Disiplin Kurulu kolları sıvadı. Faşistlerin ifadeleri ile 38 arkadaşımıza önderlik etmek suçuyla yedi-yirmi gün arası okuldan uzaklaştırma cezası verildi. O denli soysuzlastılar ki kız öğrencilerin yatakhane kalmalarına bile zorlukla izin verdiler.

Demokratik yollardan seçimle is başına gelen öğrenci örgütüne karşı Disiplin Kurulunu sürekli çalıştırdılar. İngilizce dersleri boş geçtiği halde yapılan müracaatları kendilerine benzemiyor diyerek reddettiler.

Çeşitli kereler faşistler okula gece baskınları düzenlediler. Kızların yatakhanesinde gece yakalanan faşiste ne aradığı sorulduğunda "takisi bekliyordum" cevabını makul gördüler.

Yazılacak çok şey var. Ancak, öğrencilerin odak noktası bu merkezde. İşte Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsünde tezgahlanan faşizmin boyutları.

DEMOKRATİK ORTAÖĞRENİM KAVGAMIZDA İLERİ

Tüm Liseliler Kültür ve Dayanışma Derneği
LİSE-DER Bülteni

5-6 cı sayılar birlikte çıktı.
1-2 ci sayılar tükendi.

İsmail Yoldaş P.K. 681
Kızılay / ANKARA

DEVİRİNCİ GENÇLİK DERGİSİNE

25/Nisan/1976, İstanbul

Faşist baskıların alabildiğine artarak sürdüğü şu dönemde Gençliğin devrimci eyleminin birliği sloganıyla Emperyalizme ve Oligarşiye karşı çıkarılmış olduğumuz "Devrimci Gençlik" dergisi, solun dağınmışlığına ve örgüt-süzlüğüne ışık tutmada, toparlanmada olumlu adımlar atmıştır(Gençliğin toparlanması solun toparlanmasından ayrı düşünülemez.) 12 Mart öncesi ve sonrası devrimci hareketi (1960'tan sonraki) doğru olarak kavramış doğrularıyla yanlışlarıyla mirasa sahip çıkmıştır. Diyalektik sarmal gelişimi de göz önünde bulundurarak, düşülen hataların kaynağına inmeye çalışmıştır.

Marksizm "Devrimci eleştiri ve öz eleştiri" gelişmede ileri adım atmada en büyük sorumluluk, değişim bir ilke olarak kabul etmiştir. Ortak sorunları çözmeye, dergiye okuyucu arasında, ilerleyebilmek için devrimci eleştiri ve öz eleştiri mekanizması en verimli bir şekilde çalıştırılmaktadır. Şimdiye kadar çıkan 6 sayıdaki yazılarda, olayların kaynağına inmede, gelişimini incelemeye sonuca kadar, marksist yöntem uygulanmaya çalışılmıştır. Bilimsel sosyalizmin ışığında teorinin pratikle geliştirilmesinde, oligarşinin saldırıları sabırla incelenmiştir.

Fakat uzun bir aradan sonra çıkan 7. sayıda, gelişme gremediğim için bu eleştiri yazma sorumluluğunu duyuyorum.

Olayların değerlendirilmesi aceleyle getirilmiş, yılların oportünistleriyle lüzumsuz polemiklere girilmiş, teorinin pratikle zenginleştirilmesinde aynı başarıyı göremiyoruz. Yazı dilinde de eski acıklılık, proletaryanın bilimsel dilinin yaratılmasındaki eski başarılarla düğme görüyoruz.

Devrimci sorumlulukla getirdiğim bu eleştirileri baskının en üst düzeye çıktığı bu dönemde saygıyla karşılayacağınız kanısındayım.

BİZE GELEN MEKTUPLAR

KOCAELİ YURDUNDA BASKI.

Bir süre önce faşist komandoların kanlı baskınına sahne olan Kocaeli Öğrenci Yurdunda şimdi yeniden faşist oyunlar tezgahlanmaktadır.

Yurt müdürü faşist saldırıya karşı koydukları gerekçe ile yaralanan dokuz öğrenciyi yurttan atmış, bir yurt müdürüne yakışmayacak şekilde hareket etmeye başlamıştır. Öğrencilere tabancasını göstererek tehditler savurmaya vade yurdu terk etmeleri için zorlamaya başlamıştır.

Yurttaki bütün sosyal gereksinimlere (Telefon, asansör, banyo, kantin, kitaplık, yemekhane ve ziyaret salonları) son verilmiş. Disiplin maddelerine bakılmaksızın faşist uygulamalara geçilerek öğrenci temsilcisi yurttan atılmıştır.

Ekonomik sıkıntılar içinde bulunan öğrenci gençlik yurt bulamıyorken Kocaeli Yurdu faşistlerce adeta işgal edilmiş. 5. kat karargah haline getirilmiş 300 kişilik yurt 50 kişiye terk edilmiştir.

Yurt müdürü çevredeki faşist komandoları barındıran yurtlarla ilişki kurup, onları her zaman yurda davet etmiş ve kayıtlarını yapmaya başlamıştır.

Yurt Kocaelili öğrencilerin olmasına rağmen yabancılar tarafından doldurulmuştur.

3. SAYFADAN DEVAN.

revizyonizme karşı mücadele ve sosyal emperyalizm teorileri

Evet biz sosyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara gelmesi durumunda emperyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara gelmesi halinde ortaya çıkan durumdan farklı bir durum meydana geldiğini tesbit ediyoruz ve böyle bir durumu izah için "sosyal emperyalizm" sözcüğünün üstelik şimdiki "sosyal emperyalizm teorilerinin" kullandığı biçimde kullanılmayacağını söylüyoruz. Ama zaten ne iddia, ne de olay bu kadarla kalmamaktadır. Revizyonizmin iktidardan bu yana 20 yıla yakın bir süre geçmiştir ve onlar da zaten bu süre içinde revizyonistlerin yukarıdan aşağıya kapitalizmi inşa ettiğini ileri sürmektedirler.

Geriyeye dönüş konusunda kuramsal düzeyde genel olarak düşündüklerimizi üçüncü sayıdaki "Modern Revizyonizm ve Sovyetler Birliği'nde Geriyeye Dönüş Sorunları Üzerine" adlı yazıda kısaca açıklamıştık. Bugün bunları yeniden ele almayacağız. Burada şimdi kısaca gözden geçireceğimiz şey Sovyetler Birliği'nde geriyeye dönüşün tamamlanmışlığı konusundaki iddialardır.

"Sosyal emperyalizm teorileri"nin geriyeye dönüş konusundaki görüşleri de kabul edilebilir görüşler değildir. Genel yaklaşım ilkesi yine bu konuda da diğer konularda olduğu gibi sloganlar ve ajitatif bir muhteva taşımaktadır: "Kruchev hain kliği sinsiye tezgahladığı bir darbe ile iktidarı ele geçirmiş, proletarya diktatörlüğü yerine burjuva diktatörlüğünü kurmuş, halkı ve proletaryayı kandırarak kapitalizmi geri getirmiş." Bu üslup zaman zaman mistik bir hava ile bir hikaye anlatımına dönüşmektedir. "1960'lı yıllar dünyanın ilk sosyalist ülkesinin sosyal emperyalist bir ülke haline dönüştüğü yıllar oldu... 1970'li yıllar Sovyet Sosyal Emperyalizmi'nin dünya halklarının baş düşmanı haline dönüştüğü yıllar oldu..." vs.

Bu sanki ispat edilmiş; kanıtlanmasına gerek olmayan hususlar gibi kabul edilen bu ufak nokta (!) konusunda da "sosyal emperyalizm teorileri" içinde ciddi bir yaklaşım bulmak mümkün değildir.

Genel olarak Sovyetler Birliği'nde pazar-piyasa-para banka işlemlerinin varlığı kapitalizmin geri geldiği konusunda en çok başvurulan "deliller" olmaktadır. Artık-değer sömürüsünün esas olduğunu kanıtlamak için, "maddi teşvikler" ve "primler" ileri sürülmektedir. Bunların yanında işletmelerin kârlılık sistemine göre çalıştığı da ileri sürülen kanıtlar arasındadır. Bu kanıtlar iddiayı ispat etmeye yeter mi?

Sovyetler Birliği'nde bugün revizyonistlerin sosyalizmi uygulamadıkları bir gerçektir. Onlar sosyalizmin uygula-

Yurt ücretleri arttırılarak, sudan sebeplerle yeni kayıt yaptırmak için gelen öğrencilere zorluklar çıkarılmaktadır.

Müdür her saat başı öğrencilerin odalarını açıp onları tahrik ederek, yurttan her zaman anarşi ortamı hazırlama çabalarına girişmektedir.

Biz Kocaelili öğrenciler olarak yurdun güvenliğini açısından yurt müdürünün görevi nden alınmasını istemekteyiz, bu konuda bütün öğrenci velilerini uyuzdururuz.

YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE KAVGAMIZ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK-DİKTA

KOCAELİ YURDU Öğrencileri

MUSTAFA SARGIN ARKADAŞIMIZIN KATİLİ POLİS MEMURU HALİL YAZICI TUTUKLANSIN HESAP SORULSUN.

30 Ocak 1976 tarihinde Aydınlikteveler'de bildiri dağıtan devrimciler polislin silahlı saldırısına uğradılar. Dağıtılan bildiri 31 Ocak 1976 tarihinde Ankara'da yapılan "Evlat Acısına Son" mitingine aitti. Aydınlikteveler Polis Karakolu polisleri mesai arkadaşlarımızın birine ait olan beyaz bir Murat taksiyel bildirinin dağıtıldığı yere geldiler. Hiç bir ihtarda bulunmadan devrimcilerin üzerine ateş etmeye başladılar. Ateş sonucunda Mustafa SARGIN ve Metin PEKER isimli devrimciler yaralandı. Metin kurtuldu. Mustafa ise kaldırıldığı Numune hastanesinde polis-başhekim işbirliğiyle öldürüldü.

Aynı anda Ülkücü-faşistler polisi devrimcilere saldırtmak için foyuna başvurular ve derneklerinin önüne dinamit koydular. Patlamadan hemen sonra polise telefon ederek devrimcilerin derneklerine dinamit atıp yukarıya doğru gittikleri iftirasını uydurdular. Ve 8 arkadaşın isimlerini verdiler. Bunun üzerine harekete geçen polis yukarıda bahsettiğimiz cinayeti işledi. Bu kadariyle yetinmeyen polis 8 arkadaşın evlerine baskınlar, aileleri üzerinde baskılar, yakalama kararları çıkararak daha bir sürü kanunsuz baskılar uygulamıştır. Hemen her gün kahveler ve evler basıldı. Sonunda iki arkadaşımız tutuklandı. Arkadaşlarımızdan Etem Hoyladın bir aydan fazla kanunsuz olarak tutuldu. Suçu "başkasının kimlik kartının üzerinden çıkması" gibi gülünç bir iddia. Şemsettin Kayaözü arkadaşımız ise "dinamit atıktan" tutuklu bulunuyor. O dinamiti o derneğin üyelerinden bir faşistin, derneklerinin önüne koyduğuna görgü tanıkları belirtiyor. Bu durumu göz önüne alarak Şemsettin Kayaözü arkadaşımızın nasıl bir kanunsuzlukla içerde tutulduğu ortaya çıkar.

Faşist MC hükümetinin başkanı katillerin listesini açıkladı. Pekî MUSTAFA SARGIN'IN KATİLİ HALİL YAZICI NEDEN TUTUKLANDI?Bunu yapmayan MC faşistlerini halkımız yargılayacaktır. Halkımız şurada iyi biliyor, saldırıyı CIA-MİT işbirliğiyle MC düzenliyor.

Ankara valisi yaptığı açıklamada Mustafa Sargin'in vurulduğu olayla ilgili iki kişinin tutuklu olduğu ve olayın karşı gruplar arasındaki çatışmada vurulduğu yalanlarını söylüyor.

MUSTAFA SARGIN'IN KATİLİ HALİL YAZICI TUTUKLANSIN VE HESAP SORULSUN!

Aydınlikteveler'den Devrimciler

Sovyetler'in de tıpkı ABD gibi hatta onlardan daha fazla dünya halklarının baş düşmanı olduğu şeklinde sonuçlara varmak mümkün değildir.

Biz bugün Sovyetler Birliği'nde geriyeye doğru bir sürecin sosyalizmden kapitalizme geçiş sürecinin yansıması olduğunu söylüyoruz. Bize bugün Sovyetler'de burjuvazinin mi yoksa proletaryanın mi diktatörlüğünün olduğu sorusu yöneltiliyor. Elbette ki, revizyonist iktidarın proletarya diktatörlüğü olduğunu söyleyemez. Revizyonist diktatörlük burjuva diktatörlüğüne geçiş için bir basamak oluşturmaktadır.

Bu sürecin kapitalizme geçişle sonuçlanması teorik düzeyde mümkündür. Ancak, "gelişmenin muhtemel yerine göre bugünden politika tesbit etmenin pratikte oportünizmden başka birşey olmadığını" söylüyoruz. Yine bu sürecin kapitalizme geçişle sonuçlanmasına dünya halklarının devrimci savaşlarının ve dünya devriminin müsaade etmeyeceğini inandığımızı söylüyoruz. Sonuç olarak bugün Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan durumu açıklamak için ileri sürülen "Sovyet sosyal emperyalizmi" teorilerinin tahlillerine katılmıyoruz.

Tabii ki, sorun burada bitmemektedir. Bugün sorun, Sovyetler Birliği'ndeki durumu doğru tesbit etmek, ve uluslararası revizyonizme karşı doğru bir tavır almak olduğu kadar, aynı zamanda Sovyetler'e karşı kamp içinde meydana gelen çok önemli uluslararası sapmanın da tesbit ve tahlil edilerek ona karşı da doğru bir tavrın alınmasını da içermektedir.

Bizim bu tavrımıza "Üçüncü yol tezgahlayıcılığı" diyenler. Sovyetler'e "sosyal emperyalist" demeyen herkese "sosyal faşist-hain" diyorlar. Onlar kendiliğinden mevcut olan duruma kblece tapmaktan başka yol bulamayan dar-kafalılardır. Onlar, devrimciliği uluslararası düzeyde ortaya çıkan ayrılıklar karşısında bir tarafı seçmek olarak gören sorunların da imada varolan bir ikileme çerçevesinde çözümlenebileceğini zanneden küçük burjuva oportünistleridir. Onlar, bugün "Türkiye'de yapılacak olan bir devrimci Sovyetler'in müdahale etmemesi düşünülemez" diyorlar. Onlar Sovyetler'in yardımıyla yapılacak bir devrimin karşı-devrim olacağını söylüyorlar. O halde, ne yapılmalı? Bir dünya savaşında Sovyet emperyalizminin yıkılmasına kadar Türkiye'de bir devrim yapılmasına karşı çismalıdır. Zaten onların yaptığı da başka birşey değil!

Türkiye ve dünya devrimi her türlü revizyonist eğilim ve çizgileri yıkarak olduğu kadar bu tür düşün-celeri de yıkarak ilerleyecektir.

lamasında bir ileri adım olarak pazar-piyasa ve para ilişkilerinin rolünü azaltmak yönünde çaba sarfetmek yerine üretimi arttırmak bahanesiyle bu ilişkilerin rolünü arttırmakta, maddi teşvikleri ağırlıklı olarak kullanmakta, prim ve teşvik sistemiyle bu burjuva oligarklik ve geleneklerinin canlanıp-gelişmesine, yabancılaşmanın artmasına yol açmaktadır. Ancak bu kadarı Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin yeniden inşa edilmiş olduğunu, geriyeye dönüşün tamamlanmış olduğunu kabul etmek için yeterli olmaktan çok uzaktır.

Bütün sosyalizm dönemi boyunca, sınıfsız topluma geçinceye kadar piyasa, para ve pazar ilişkileri süreç ve plan-pazar ilişkisi varlığını devam ettirecektir. Yine maddi teşvikler ve ağırlıklı sosyalizmde "emeğe göre ücret" prensibinin bir aşığıdır. Bütün bunlar bugün Çin'de de varolan ilişkilerdir. Çin ekonomisinde de bugün maddi teşvikler vardır. Aynı şekilde, para ve banka, pazar-piyasa ilişkileri Çin için de söz konusudur. "Sosyal emperyalizm teorileri"nin geriyeye dönüş konusundaki görüşleri konuya doğru ve bilimsel bir yaklaşım getirmekten uzak kalmaktadır. Onlar revizyonizmin iktidara geçmesiyle geriyeye doğru dümdüz bir hat izlenerek kolayca ve sessizce kapitalizme varılacağını savunmaktadır. Bu şekilde revizyonizmin iktidara geldiği sosyalist bir yapıda ortaya çıkan farklılıkları görmeden gelmekte, revizyonizmin gerçek burjuva temellerine oturabilmesi ve geriyeye doğru gelişmeyi tamamlayabilmesi için gelişmesi gereken süreci ve gerçekleştirilmesi gereken değişimleri kavrayamamakta, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyum-gelişki durumunun geriyeye dönüş konusuna etkisini görmemekte, geriyeye dönüşü direnen maddi ve politik unsurları gözardı etmektedir.

Onlar elli yıllık bir uygulama geçirmiş olan bir ülkede geriyeye dönüşü çok basit bir olay olarak görmektedirler. Çok önemli toplumsal olayları "sinsi ve haince yapılan plan ve darbelerle iktidarın gasbedilmesi, halkın ve proletaryanın kandırılarak kapitalizmin geri getirilmesi" şeklinde izah ediyorlar. Ve bunun ötesinde elle tutulur tahliller ileri sürüyorlar.

Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonist iktidar sosyalizmi yolundan saptırılmıştır. Revizyonist diktatörlük sosyalizmi uygulamamak suretiyle kapitalizmin canlanmasına yol açmaktadır. Dünya çapında uyguladığı revizyonist politikaları tutarsız, gelişikili ve proleter enternasyonalizminden uzak, milliyetçi bir temel üzerinde yükselmektedir. Sınıf mücadeleleri alanında da marksizmin devrimci teorilerinden uzaklaşmış evrimci ve oportünist bir rota izlemektedir.

Ancak, bütün bunlara rağmen bugün Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geri dönüşün tamamlandığının ve

İÇERİSİNDE BİR ÇOK

ASLAN VE HÜSEYİN İNAN,
DEVRİMCİ COSKU İLE SE-

MAYIS 1973 GÜNÜ İSKENCE
MAYIS 1971 DE NURHAK TA KAT-
IR MANGA YI DA ANIYOR VE

YASASIN TÜRKİYE HALKININ BA-
ĞIMSIZLIĞI, YASASIN MARKSİZ-
MİN-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLO-
JİSİ, YASASIN TÜRK VE KÜRT
HALKLARININ BAĞIMSIZLIK MÜ-
CADELESİ, KAHROLSUN EMPERYA-
LİZM.

DENİZ GEZMİŞ

BEN HALKIMIN BAĞIMSIZLIĞI VE
MUTLULUĞU İÇİN SEREFİMİLE BİR
DEFA ÖLÜYÜRÜM, SİZLER, BİZİ
AŞANLAR SEREFİSİZLİĞİNİZLE HER
GÜN ÖLECEKSİNİZ, BİZ HALKI-
MIZIN HİZMETİNDEYİZ, SİZLER
AMERİKA NIN HİZMETİNDESİNİZ,
YASASIN DEVRİMCİLER,
KAHROLSUN FASİZM.

YUSUF ASLAN

MAYIS

SİNAN
CEMGİL

BEN SAHSI HİÇ BİR ÇIKAR GÖ-
ZETMEDEN HALKIMIN MUTLULUĞU
VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SAVAS-
TIM, BU BAYRAĞI BU ANA KADAR
SEREFLE TAŞIDIM, BUNDAN SONRA
BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA E-
MANET EDİYORUM,
YASASIN İŞÇİLER KÖYLÜLER VE
YASASIN DEVRİMCİLER, KAHROL-
SUN FASİZM.

HÜSEYİN İNAN

İBRAHİM KAYPAKKAYA

NIYAZI YILDIZHAN

KADIR MANGA

ALPASLAN
ÖZDOĞAN

